

ကျွန်တော်ဘဝကို လွှမ်းမိုးသော
စာအုပ်များမှသည် လူငယ်များသို့

ချစ်နီင် (စိတ်ဝင်စား)

“အနုပညာမြှောက်သောပစ္စည်းသည်
လူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။
အထူးသဖြင့် စာပေသည် လူစိတ်ကို လွှမ်းမိုးတတ်သည်။”

မောင်ထင် (၁၉၀၉ - ၂၀၀၆)

ဝယ်ယူရနိုင်သော စာအုပ်များ

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ) ၏ အမှာစာ

Intellectual Talk အစီအစဉ်အတွက် ရိုက်ကူးဖို့ရာ ပြောလာတဲ့အခါ ဝမ်းပမ်းတသာပါပဲ။ ကောင်းပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းအရာပြောမယ်၊ အဆင်ပြေမလားဆိုတော့ သူတို့ဘက်က ပြောပါတယ်တဲ့။ ကဲ ဒါဆိုရင် ပြောဖို့အကြောင်းအရာကို စာမူကြမ်း ရေးပါတယ်။ လက်ရေးနဲ့ရေးပြီးသားကိုကျေနပ်အောင် ပြန်စစ်၊ ပြန်ဖတ်၊ တည်းဖြတ်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်နဲ့ဟောပြောစရာ လက်ကိုင်စာမူရပါတယ်။

အလွတ်ပြောနိုင်အောင် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ဖတ်ပြီး လေ့ကျင့်ရပါသေးတယ်။ ဒါတောင်မှ တကယ်ရိုက်ကူးတဲ့အခါ စာရွက် ငွေကြည့်တာတွေ ပါခဲ့သေးတယ်။

စာမူမှာရော ရိုက်ကူးရာမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာအချို့ဟာ ရုပ်သံလွှင့်ရာမှာတော့ သတ်မှတ်တဲ့အချိန်အတွင်း ဝင်အောင် တည်းဖြတ်တဲ့အထဲ ပါသွားပါတယ်။ ဥပမာ-ဆရာတင်မိုးရဲ့ အလှကိုယ်စီကဗျာကို ရွတ်ဆိုတာဆိုရင် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ရေးထားတဲ့ စာမူမှာတော့ ရှိနေသေးတာပေါ့။ ထားပါတော့။ ကျေနပ်ပါတယ်။

နတ်ရေကန် ဦးတင်မောင်ထွေးက နောက်တစ်နေ့မှာ ဖုန်းဆက်တယ်။ "တီဗီမှာပြောတာ ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်

တယ်၊ စာအုပ်ထုတ်ပါလား ဆရာ"လို့ အားပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်ကူးရှိပါတယ်။

ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ပြောဖြစ်ပါတယ်။

စာဆိုတာ စိတ်ကို ရေးတာပါပဲ။

စကားဆိုတာ စိတ်ထဲရှိတဲ့အရာကို ဖွင့်ဟ ထုတ်ဖော်ရတာမဟုတ်လား။ စာအုပ်အနေနဲ့ထုတ်ဝေတာကတော့ တီဗီမှာ ပြသစဉ်က မကြည့်မြင်ရတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက်ပါ။

စာပေဗိမာန်စာကြည့်တိုက်မှာ စာဖတ်သူမိတ်ဆွေတချို့နဲ့ ဆုံတဲ့အခါ မိမိဟောပြောချက်ကြောင့် "ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ပြန်ဖတ်ချင်လို့လာတာပါ" လို့ပြောကြတယ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်ကျော်တွေဟာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်နဲ့ ၁၉၆၀ ကာလဆီကဆရာရဲ့ အခြားဝတ္ထုရှည်တွေကို ပြန်လည်လွှမ်းတ သတ်ရစရာပါ။ အဲသလို စာဖတ်သူတွေနဲ့တွေ့ရတော့ မိမိဟောပြောရတာ ကြည်နူးမိပါတယ်။ စိတ်သဘောချင်းနီးခဲ့ကြသူတွေ။ ယခုတစ်လော သတင်းစာမှာ ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ "လွမ်း" ဝတ္ထုရှည်ကို အခန်းဆက်ဖော်ပြနေပါတယ်။ ဖတ်ရတာအရသာရှိဆဲပါပဲ။ ယနေ့ကာလလူငယ်တွေလည်း ကြိုက်ကြပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းဗဟိုကဖွင့်တဲ့ အခြေခံ

စာရေးနည်းသင်တန်းမှ သင်တန်းသားအချို့ကလည်း မိမိပြောတဲ့ စာအုပ်တွေကို သေသေချာချာမှတ်ထားကြပါတယ်။ သူတို့လည်း "ရအောင်ရှာပြီး ဖတ်မယ်"လို့ ပြောပါတယ်။ ဝမ်းသာစရာပဲ။ အကျိုးရှိစေမှာပါ။ ကြိုက်ကြမှာပါ။

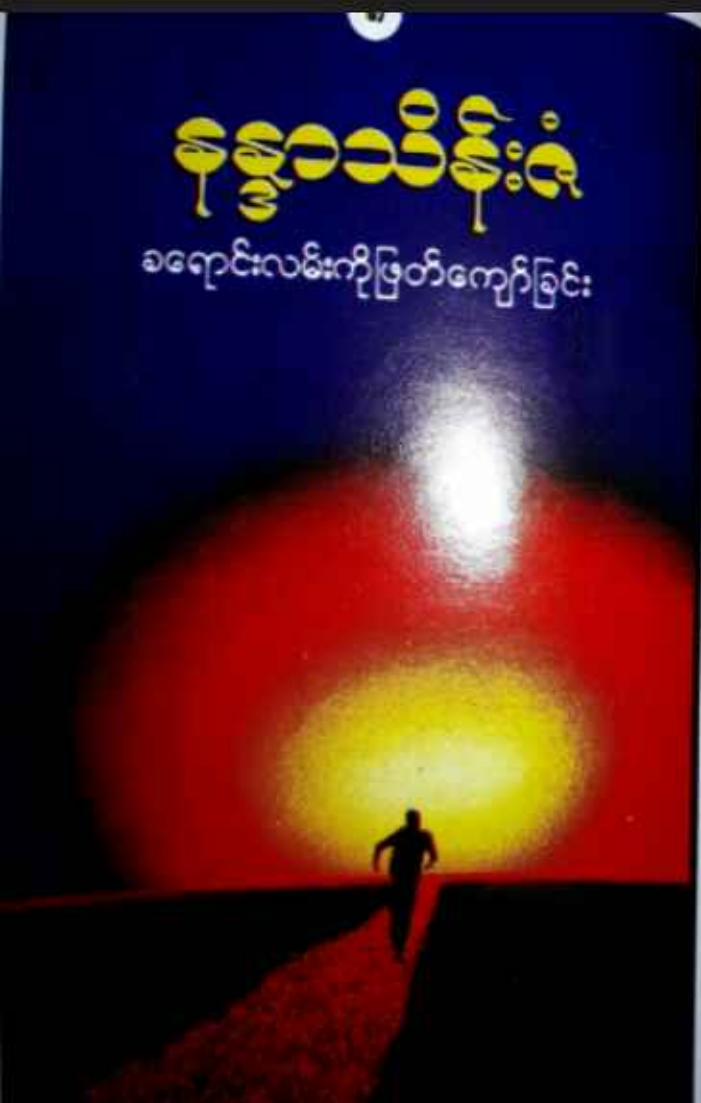
ဟောပြောစဉ်က ရှည်လျားနေမှာမို့လို့ မပါခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများရဲ့ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကို ဒီစာအုပ်မှာ နမူနာအဖြစ် ဖော်ပြထားပါတယ်။ မလိခရဲ့ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းမှ ကိုးကားကောက်နုတ်ဖော်ပြခြင်းပါ။ ကွယ်လွန်သွားကြရှာပြီဖြစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ဆရာ မင်းကျော်တို့ကို ဦးတင်မာန်လျော့ ပူဇော်ကန်တော့ပါတယ်။ (မလိခကလောင်ဟာ နတ်နွယ်နဲ့ မင်းကျော်နှစ်ဦးရဲ့ ကလောင်ပွားပါ။)

ကျွန်တော့် ဘဝကို ယခုလို စာရေးသူတစ်ဦးဖြစ်လာအောင် အထောက်အပံ့ပေးခဲ့တဲ့ မြန်မာစာရေးဆရာများရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ဒီစာအုပ်နဲ့ ဦးညွှတ်ပူဇော်ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာစာပေပညာရှင်များ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့အဝှမ်းမှာရှိတဲ့ "စာအဆိုတော်များရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး"ကို အထူးသတိရစွာ ဂုဏ်ပြုအပ်ပါတယ်။

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)
၁၆-၁၁-၂၀၁၂

ချစ် နိုင် (စိတ် ပညာ)

ဝစ်တိုင်းထောင် စိတ်ဓာတ်

ချစ် နိုင် (စိတ် ပညာ)

အရည် အချင်း ဆီ သို့

နိုင်
0303

WE DEVELOP LEADERS
WHO DEVELOP PEOPLE
WHO DEVELOP BUSINESS

အရည်ပညာမရှိတော့ မျှော်လင့်
လျှောက်စာရန် ဘာမျိုးမျိုးအောင်
စွမ်းဆောင်နိုင်မည့်သူ
စာလိပ်သား ဖြစ်မှာ အတိအကျ

စာပေရေးသား နည်း
(၂)

ချစ် နိုင် (စိတ် ပညာ)

WE DEVELOP LEADERS
WHO DEVELOP PEOPLE
WHO DEVELOP BUSINESS

ကျွန်တော့်ဘဝကိုလွှမ်းမိုးသော စာအုပ်များမှသည် လူငယ်များသို့

နိဒါန်း

အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါ။

၂၀၁၂ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက် ကြာသပတေးနေ့ နေ့ခင်းချိန်ခါ အလွန်သာယာတဲ့အချိန်မှာ အခုလိုကြွရောက် ချီးမြှင့်ကြတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများ၊ အနာဂါတ်ကိုပိုင်စိုးတဲ့ အနာဂါတ်ကိုကောင်းအောင်၊ ဆိုးအောင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိကြတယ်ဆိုတဲ့ လူငယ်များနဲ့တွေ့ရတာ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။

မိတ်ကြားစီစဉ်ပေးတဲ့ MRTV-4 မှ ဦးမြင့်အောင်၊ ကိုကျော်သူလင်း၊ တက်ရောက်ကူညီပေးတဲ့ ဆရာ ဦးကိုကိုလှိုင်၊ အစစအရာ ရာပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသူများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပဏာမအနေနဲ့တင်ပြလိုပါတယ်။

ဟောပြောချက် U.M.F.C.C.I မှာ Intellectual Talk ဆိုတဲ့ စာပေနဲ့ ဗဟုသုတဆိုင်ရာဟောပြောပွဲတွေ ပြုလုပ်နေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ သွားပြီးနားထောင်ချင်တယ်။ တကယ်တော့ မရောက်

ရစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

၂

ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ စာရေးဆရာတွေ ဟောပြောကြတယ်တဲ့။ တီဗီမှာလည်း မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီအလုပ်ဟာ (ဟောပြောရမည့်တာဝန် တစ်ရပ်) ငါ့ခေါင်းပေါ်များကျလာလေမလား၊ စဉ်းစားမိပါတယ်။ (စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာပေါ့) ဆရာချစ်စံဝင်း ပြောပြီးပြီ၊ ဆရာ ချစ်ဦးညို ပြောပြီးသွားပြီ။

ဒါဆိုရင်မိမိကော ဘာပြောရင်ကောင်းမလဲ? ကြိုတင် စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ်။ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာနေမှန်းမသိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ယုန်မရခင်က သံပုရာရွာတဲ့ လူစားပါပဲ။ ဘာမဆိုစောတာကောင်းတယ်။ (သေတာတစ်ခုက လွဲရင်) သေခြင်းတရားကိုတော့ စောစောမတွေ့ချင်ပါ။ ဘာမဆိုကြိုတင်ပြင်ဆင်တာကောင်းတယ်။ ပြင်ဆင်မှပဲ။

ဘာပြောမလဲဆိုရင် စိတ်ကူးထဲပေါ်ရာပြောလိုက်မယ်။ (လေးလေးနက်နက်ကြီးလည်း ကိုယ်မပြောတတ်ဘဲကိုး)။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အဖိုးဆရာ၊ အဖိုးဆိုတာ ဆရာအဖေရဲ့ ဆရာ အဖေ၊ ကျွန်တော်က ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)။ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာက ပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးခင်မောင်သန်း(စိတ်ပညာ)။ အဲ- သူ့ရဲ့ဆရာက ပါမောက္ခချုပ်ဆရာကြီးဦးခင်မောင်တင့်၊ သူကမန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ပထမဦးဆုံးစိတ်ပညာဌာနကို ဌာနမှူးကထိကအဖြစ် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သူ၊ အုတ်မြစ်ချခဲ့သူ၊ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာပဲ။ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်ဟာ ကျွန်တော့်အဖိုးဆရာ။

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က သူ့စာအုပ်တိုင်းမှာ ကဗျာ

ကျွန်တော့်ဘဝကိုလွှမ်းမိုးသော စာအုပ်များ

၃

လေး၊ လေးလုံးစပ်လင်္ကာလေးရေးထည့်ပေးလေ့ရှိတယ်။ “ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ၊ မရှုံးစေသား”တဲ့၊ ဆရာက သူ့စာဖတ်ရင် အကျိုးအမြတ်ရစေချင်တဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်စေတနာက ပါပြီးသားပါ။ ဒါကို ချွင်းချွန်မြှုပ်ထားခဲ့ပြီး အာမခံချက်ပေးပါတယ်။ မရှုံးစေရပါဘူး။ ပြင်းပြေနှစ်ခြိုက်ရင်တော်ပါပြီတဲ့။

သစ္စာ

“ ငါ့ စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ၊ မရှုံးစေသား၊ ယှဉ်းပြေနှစ်ခြိုက်၊ တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ တစ်ဝိုက်တလေ၊ တွေ့ငြားပေမူ စာပေကျေးကျွန်၊ ငါ့ဝတ်ဖွန်ပြီ ငါမွန်အမြတ်၊ ငါအတတ်ဟု စာဖတ်သူပေါ့၊ ခေါင်းကိုကျော်၍ ငါသော်ဆရာ မလုပ်ပါတည်း။”

တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်

စာဖတ်သူအပေါ် ကျော်ပြီး “ငါသော်ဆရာမလုပ်ပါတည်” စာရေးသူအနေနဲ့ စာဖတ်သူကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး လမ်းညွှန်တာ၊ သင်ကြားပြသတာတွေမလုပ်ပါဘူးလို့ ကြိုကြိုတင်တင် ကတိပေးထားတယ်။

ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာနှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကာလကို ဖြတ်သန်းပြီး စာဖတ်သူတွေကို နှစ်ခြိုက်စွဲလန်းစေတာ ဖတ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ သူ့ရဲ့ဖျော်ဖြေမှုရသ

ဆရာလော်ဂျီကတော့ "ရသစာပေကောင်းဟူသည် စာရေးသူ၏ စိတ်စေတနာကို ရေးထားသောစာမျိုးဖြစ်သည် ဟုဆိုလိုပါသည်"တဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီနေ့စာရေးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက စာပေဝါသနာရှင် စာဖွဲ့ပေဖွဲ့အနေနဲ့ အိမ်မက် မက်ခဲ့တဲ့ စာရေးသူဘဝ၊ လူ့ဘဝမှာကျွန်တော်အဖြစ်ချင်ဆုံး အခြေအနေကို ရောက်လာရတယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝကို ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင် လမ်းပြ အလင်းရောင်ပေးခဲ့ကြတဲ့ စာအုပ်တွေကိုရေးတဲ့ စာရေးဆရာ တွေတော့ အများကြီးရှိပေမှာပေါ့။ စာရေးဆရာ၊ စာရေး ဆရာမများ၊ ကျွန်တော်နမူနာတင်ပြချင်တဲ့ ကျွန်တော်ဘဝ ကို အလင်းရောင်ထိထိရောက်ရောက် ပေးခဲ့ကြတဲ့ စာရေး ဆရာများဆို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပါပြီ။

ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာများထဲကဆိုရင်လည်း ဆရာမောင်မိုးသူနဲ့ ဆရာမင်းလူ၊ ဒီနှစ်ဦးသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြပါတော့တယ်။

၁။ မောင်ရင်မောင် မမယ်မ

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်သက်စာ စွဲနစ်အောင် ချစ်ခဲ့၊ မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဒီအထဲက မူလတန်း ကျောင်းသားအရွယ်က ကျွမ်းစံလှကျော် ၁၉၀၄ ခုနှစ်မှာ ရေးတဲ့ "မောင်ရင်မောင် မမယ်မ" ကျွန်တော် ၄ တန်း

ကျောင်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော့်အတန်းပိုင်ဆရာ ဦးလှကျော်၊ သူကလည်း စာကျွမ်း စာပေဝါသနာအိုး၊ စာအုပ်ကောင်းလေးတွေ စုထားတာ ၄၀ ကျော် ၅၀ လောက်၊ ဝတ္ထုတွေချည်း စုသိမ်းခဲ့။ ဆရာကဖတ်ခွင့်ပေးလို့ ဖတ်ခွင့်ရတဲ့ နော်ဗယ်လ်ဝတ္ထုရပြန်၊ ပထမဦးဆုံးခေတ်ပေါ်မြန်မာဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။

"စာပေဝတ္ထုများထဲတွင် 'ကာလဇယီ' စာပေဝတ္ထုများ ရှိသည်။ ကာလဇယီဟူသည်မှာ အခွန်ရှည်စွာ စာပေသမိုင်း ဝင်ဖြစ်သွားသော စာပေဝတ္ထုဖြစ်ဖို့အတွက် အင်အားစုံဖို့လိုအပ် သည်။ မည်သည့်အမြင်ဖြင့်ကြည့်ကြည့်၊ ဘက်စုံရမည်။ အင်္ဂါရပ်စုံလင်ရမည်"လို့ ဆရာပါရဂူကရေးဖူးတယ်။ အချို့ စာပေက တစ်လ၊ နှစ်လခံတယ်။ အချို့စာပေက တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခံတယ်။ အချို့စာပေက ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခံ တယ်။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာထိ စာဖတ်သူအတွက် ဖတ်ရတာ အရသာရှိနေတုန်းပဲဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးဟာ ကာလဇယီ၊ စာပေ သမိုင်းဝင်ဝတ္ထုအမျိုးအစားခေါ် ရမယ်မဟုတ်လား။ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်က ဒီလိုပါ -

ပခန်းမြို့သားဇာတိ မောင်ရင်မောင်သည် လူ့လောကထဲသို့ အမိမဲ့သားအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ အမိ ဒေါ်အိုဇာ သည် မောင်ရင်မောင်ကို ဖွားမြင်ပြီးလျှင်ပင် အနိစ္စရောက် လေသည်။ အဖ ဦးပေါ်လာသည်လည်း ဇနီးသည် ကွယ်လွန် သည်နှင့် သားကိုပစ်၍ တစ်မြို့တစ်ရွာသို့သွားလေ၏။ မောင်ရင် မောင် နို့စို့အရွယ်တွင် အဘိုး ဦးထူး၊ အဘွား ဒေါ်ပိန်တို့က မောင်ရင်မောင်အား အင်းဝမြို့နေ လေသကြီး ဦးဖိုးဂေါ်

ဒေါ်ဖားဥတို့ထံပေးအပ် မွေးစားစေခဲ့၏။

အရွယ်ရောက်သော် မောင်ရင်မောင်သည် မွေးစားအဖေ ၏လှေတွင် ပဲ့နင်းအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။ ဘုရားဝါယကာ ဦးသာဓု၊ ဒေါ်စာတို့၏သမီး မမယ်မသည် မောင်ရင်မောင် ၏ချစ်သူဖြစ်၏။ မမယ်မအား မောင်ရင်မောင်နှင့် အပြိုင်ဖူး နေသူမှာ ဦးဖိုးအို၏လှေဦးစီး မောင်မြတ်သာ ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကား သာယာဝတီမင်း လက်ထက်ဖြစ်၏။

ဦးဖိုးအို၏ လှေသည် ကုန်ကူးမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟင်္သာတ မြို့တွင် ကုန်ဖလှယ်ရောင်းဝယ်မှုပြုပြီး အင်းဝမြို့သို့ ပြန်လည် ဆန်တက်လာခဲ့လေသည်။ ဦးဖိုးအို၏လှေ မြင်ကွန်းသို့ ရောက် သောအခါ ပုပ္ပားတောင်တွင် ခိုအောင်း၍ ပြည့်ရှင်မင်းကို လုပ်ကြံရန် အကြံပြုနေသော မင်းသားတစ်ဦးထံသို့ စာပီး လိုက်၏။ စာကို လက်ခံလိုက်သော ညမှာပင် ဦးဖိုးအိုမှ တဆင့်ကမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးဖိုးအို အနိစ္စရောက် လေသည်။ ထိုပုပ္ပားမင်းသားနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို မောင်မြတ်သာသည် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသဖြင့် သိရှိပြီးဖြစ်၏။

မောင်ရင်မောင် အဝသို့ရောက်၍ အဖ၏ဆွမ်းသွတ်ကိစ္စ ပြီးလျှင် မမယ်မနှင့်လက်ထပ်၏။ ထိုနေ့မှာပင် မောင်မြတ်သာ သည် အမရပူရသို့သွားကာ မောင်ရင်မောင်ထံတွင်ပါလာ သော ပုပ္ပားမင်းသား၏စာကိစ္စအကြောင်း ကြားလေသည်။ သို့ဖြင့် မမယ်မနှင့်လက်ထပ်သောနေ့မှာပင် မောင်ရင်မောင် အဖမ်းခံရ၏။

ထောင်တွင်း၌ မောင်ရင်မောင်သည် အဖရင်း ဦးပေါ်လာ နှင့်တွေ့၏။ ဦးပေါ်လာလည်း သားအရင်းမှန်းသိသဖြင့် မောင်ရင်မောင်အား မိမိတတ်ထားသော ဆေးကု၊ ဗေဒင်၊ မျက်လှည့်စသည့် ပညာမျိုးစုံကို သင်ပေး၏။ မိမိ ထောင်တွင်း မရောက်မီက စုဆောင်းသိမှတ်ထားသော ပစ္စည်းများရှိရာ ကိုလည်း ညွှန်၏။ ဦးပေါ်လာ အနိစ္စရောက်သော မောင်ရင်မောင် သည် ဦးပေါ်လာ အလောင်းထည့်သော အိတ်တွင် ဝင်နေခြင်း ဖြင့် ထောင်မှလွတ်ရန်ကြံ၏။ အဖ၏ "မကြောက်နှင့်"ဟူသော အဆုံးအမစကား၊ အမှာစကားတို့ကို လိုက်နာ၏။ မိမိအား လူသေလောင်းမှတ်ထင်သဖြင့် ရေသို့ချလေသော် မောင်ရင် မောင်သည် အိတ်ကို ဓားနှင့်ခွဲ၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့လေသည်။

မောင်ရင်မောင်သည် ထောင်မှလွတ်သော် စစ်ကိုင်း တောင်ဖီလာ ဦးပဉ္စင်း ဦးဗုဒ္ဓိယအား ဗေဒင်ဟောသည်။ ဦးဗုဒ္ဓိယ၏အဖ ဦးဖြူတုန် မမာသည်ကိုလည်း ဆေးကု၏။ မိမိကိုယ်ကိုမူ မကျွေးကျွေးလက်က ဆေးဆရာ ဦးဥဝန်၏သား မောင်ဘိုးရင်ဟု ပြော၏။ ယခုအခါတွင် တပယင်းမြို့၌ မမာ မကျန်းဖြစ်သော အဖထံသို့ သွားရန်ရှိသည်ဆိုကာ ခရီးဆက်ခဲ့ သည်။ တပယင်း ဦးဝရလင်္ကာကျောင်းတွင် တည်း၍ ကာလ ကြာသော တစ်နေ့၌ ရွှေဘိုဝန်မင်းအမိန့်ဖြင့် မင်းလုလင်နှစ်ဦး လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရလေသည်။

ရွှေဘိုဝန်မင်းကား ယခုအခါ တောင်ဖီလာဆရာတော် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော (ယခင် ဦးပဉ္စင်း) ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိယနှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၏။ ဦးဗုဒ္ဓိယထံမှ အကြောင်းကြားသဖြင့်

မောင်ဘိုးရင် (မောင်ရင်မောင်) တို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ထိုအချိန်၌ ရွှေဘိုဝန်မင်း ဦးကျောက်ခဲ ခေါ် သမီး မစောတင်မှာ မကျန်းမမာဖြစ်နေရာ ဝန်ကတော်၏ တောင်းပန်ချက်အရ မောင်ဘိုးရင် (မောင်ရင်မောင်) သည် မစောတင်အား ဆေးကုပေး၏။ မစောတင် ရောဂါပျောက် လျှင် မစောတင်သည် မောင်ရင်မောင်အပေါ် မေတ္တာသက်ဝင် ကြောင်း ပြောလေသည်။ မောင်ရင်မောင်လည်း မိမိအဖြစ်မှန် ကို မပြောသာသဖြင့် အမိထံတွင် ခွင့်ပန်မည်ဆိုကာ ရွှေဘို မှ ထွက်ခဲ့၏။ စစ်ကိုင်း တောင်ဖီလာကျောင်းတွင် တစ်ထောက် နားသည်။

ထိုကာလများအတွင်းမှာပင် အမိ ဒေါ်ဖားဥလည်း သား နှင့်ပတ်သက်၍ မင်းပြစ်ခံရသဖြင့် ဆင်းရဲနေ၏။ မမယ်မတို့ မှာလည်း အဖဆုံးပြီဖြစ်၍ ဆင်းရဲနေ၏။ ဤအခြေအနေတွင် မောင်မြတ်သာသည် မမယ်မကို အကြံကြံ၏။

မောင်ရင်မောင်သည် အဖ ဦးပေါ်လာ၏စကားအတိုင်း ထောင်ကလွတ်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် အဝသို့ ကူး လာ၏။ ထို့နောက် မမယ်မနှင့် မောင်မြတ်သာတို့ လက်ထပ် သောနေ့ဖြစ်သည်။

မောင်ရင်မောင် အဝရောက်၍ မမယ်မနှင့် မောင်မြတ်သာ လက်ထပ်ကြောင်း အမိဖြစ်သူ ဒေါ်ဖားဥအတိအကျရောက်နေ ကြောင်းကို အမိထံမှတစ်ဆင့် မမယ်မလက်ထပ်ရသည့် အကြောင်းတို့ကို သိရလေ၏။ အဝတွင် မောင်ရင်မောင်သည် အဖ ဦးပေါ်လာ၏ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏။

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

မစောတင်နှင့်အဖော်များ တောင်ဖီလာသို့ လာခဲ့၏။ လမ်း တွင် မစောတင်သည် မောင်ဘိုးရင် (မောင်ရင်မောင်) မဟာ ကြောင်း အိမ်မက်မက်၏။ အိမ်မက်ကို ဦးဖြူတုတ်အား ပြော၏။ ဦးဖြူတုတ်ကလည်း မောင်ရင်မောင်အကြောင်းကို ပြော၏။ ထို့ကြောင့် မစောတင်သည် နောက်ပါ မကြီးမီ မောင်မောင်မှတ် တို့နှင့်အတူ မောင်ရင်မောင်နောက်သို့လိုက်၏။ ထိုသို့လိုက်ရာ တွင် မောင်မြတ်သာ၏ လောကို ငှားခဲ့၏။

တရုတ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဦးပိစာရထံမှ မောင်ရင် မောင်အကြောင်းကိုသိရ၏။ မောင်ရင်မောင်ပျောက်သည် ဆိုသော ထမ်းပိုးတုတ်ကိုလည်း ရခဲ့၏။ မကွေးသို့ရောက်လျှင် မောင်မြတ်သာကို ထားခဲ့ပြီး မစောတင်သည် ယောက်ျား ကလေးအသွင်ဖြင့် တောင်တွင်းကြီးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။ တောင်တွင်းကြီးတွင် ပွဲစားကြီး ဦးလူငယ်၊ ဒေါ်အိမ်ငြိမ်းတို့ အိမ်၌တည်း၍ မောင်ဘိုးရင် (မောင်ရင်မောင်) အကြောင်းကို စုံစမ်း၏။ ထိုစဉ်တွင် ဦးလူငယ်တို့၏သမီး မကြီးမြင့်သည် ယောက်ျားအသွင်ဆောင်ထားသော ကိုဘိုးစောခေါ် မစောတင် ကို မေတ္တာရှိနေ၏။ မစောတင်မှာမူ သူ့ချစ်သူကိုသာ ရှာနေ၏။

ဖူးမကြာမီပင် မစောတင်သည် မောင်ရင်မောင်ကို တွေ့ လေသည်။ တွေ့သောအခါ နှစ်ဦးအကြောင်းစုံပြော၏။ နှစ်ဦး မေတ္တာကိုလည်း အချင်းချင်း ပိုမိုသက်ဝင်ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုစဉ်တွင် မောင်မြတ်သာ ကပ်ရောဂါရောက်သဖြင့် အိမ်ခေါ် လာသောကြောင့် မောင်ရင်မောင် လိုက်ခဲ့၏။ မောင်မြတ်သာ လည်း မောင်ရင်မောင်မှန်းသိသဖြင့် မိမိအဖြစ်ကို ဝန်ခံပြီး

ထို့နောက် ရာဇဝတ်ဘေးမှ လွတ်ရန် အောက်ပြည်သို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ဖားဥအား ပြော၏။ ဒေါ်ဖားဥ အတွက် အကူအညီဟူသမျှ ဦးဖြူတုတ်ထံမှ ယူဖို့ မှာထား ခဲ့၏။ ထို့နောက် စစ်ကိုင်းသို့ပြန်လာပြီး ဦးဗုဒ္ဓိယနှင့် ဦးဖြူတုတ် တို့အား မိမိ အဖြစ်မှန် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ပြော၏။ အမိအား အကူအညီပေးရန်ကိုလည်း မှာထားကာ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကိုယူ၍ အောက်သို့ စုန်ခဲ့၏။ တရုတ်မြို့သို့ အရောက်တွင် ဦးပိစာရ ကျောင်းသို့ ဝင်၏။ ဦးပိစာရတွင် ကပ်ရောဂါကျနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ တရုတ်မြို့တွင် ကပ်ရောဂါဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း ကုရင်း မိမိကိုယ်တိုင် ရောဂါရလာသဖြင့် တရုတ်မြို့၌ သုံးလကျော်နေရပြန်၏။ တရုတ်မြို့တွင်နေစဉ် မိမိ၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဝှက်ယူလာသော ထမ်းပိုးတုတ် ပျောက်ဆုံးလေသည်။ သို့ဖြင့် စိတ်လက် မအီမသာဖြစ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုကာလတွင် ဦးဖြူတုတ်သည် ဒေါ်ဖားဥအား ကူညီ စောင့်ရှောက်နေ၏။ မမယ်မကလည်း သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သက်္ကာမကင်းဖြစ်နေ၏။ မယား မမယ်မအပေါ် တွင်လည်း သံသယဝင်နေ၏။

ထိုအတောအတွင်းမှာပင် ရွှေဘိုဝန်မင်း၏သမီး မစောတင် သည် မောင်ရင်မောင်အတွက် လွမ်းတပူဆွေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေဘိုဝန်မင်းသည် စစ်ကိုင်း တောင်ဖီလာသို့ လူလွတ်၍ မောင်ဘိုးရင် (မောင်ရင်မောင်) အကြောင်းကို စုံစမ်းစေ၏။ ဦးဖြူတုတ်က လူကိုယ်တိုင် လာဖို့မှာသဖြင့် ဝန်ကတော်သမီး

အနိစ္စရောက်လေသည်။ သို့ဖြင့် မောင်ရင်မောင်နှင့် မစောတင်တို့သည် အောက်ပြည် သို့ ခရီးဆက်အံ့မြင်ဆဲမှာပင် မစောတင်အား ကပ်ရောဂါကူး သို့ ခရီးဆက်အံ့မြင်ဆဲမှာပင် မစောတင်အား ကပ်ရောဂါကူး စက်လေသည်။ မစောတင် အနိစ္စရောက်လျှင် မောင်ရင်မောင် သည် အောက်ပြည်သို့ ခရီးဆက်လေ၏။

နောင်အခါ မင်းပြောင်းမင်းလွဲဖြစ်၍ ယခင် နိုင်ငံရေး ပြစ်မှုများ လွတ်ငြိမ်းကြောင်းကြားလျှင် မောင်ရင်မောင်သည် အဝသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ အဝသို့ရောက်သော် မမယ်မနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်း ပေါင်းသင်းရလေသတည်း။

မောင်ရင်မောင် မမယ်မ၊ ၁၉၀၄ မှာထွက်ခဲ့။ ချစ်ခန်း၊ လွမ်းခန်း၊ စွန့်စားခန်းတွေနဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံး ဟာ ဖတ်လို့သိပ်ကောင်းတာပဲ။

အရေးအသားကလည်းကောင်း၊ ဇာတ်အိမ်၊ ဇာတ်ကွက်ကလည်းကောင်း၊ မဖတ်ဖူးသေးရင် ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ၁၀ နှစ်သားက အိပ်မက်မက်အောင်စွဲခဲ့ရ တဲ့ဝတ္ထု၊ ကျွန်တော်အသက် ၄၇ နှစ်မြှင့်တိစာပေတိုက်ရဲ့ စာတည်းမှူးချုပ်၊ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်၊ ထုတ်ဝေသူ တာဝန်ယူရတဲ့အခါ တတိယအကြိမ်ပြန်ပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ပါတယ်။ ပရိသတ်တွေကြိုက်ကြတဲ့နန်းပါပဲ။ ရောင်းရတယ် စောင်ရေ ၄၀၀၀ ပြိုက်ခန့်ကုန်ပါတယ်။ စာမူခကိုလည်း ဆရာမကြီးလူထုဒေါ်အမာတဆင့် ဂျိမ်းစ်လှကျော်ရဲ့မြေး၊ မန္တလေးမှာနေတဲ့ ဆွေမျိုးကိုရှာဖွေပြီး သွားပေးခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့စာရေးဆရာကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးတာ ကာလနှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာပြီးရင် အဲဒီစာပေဟာ အများပြည်သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိသွားပါပြီ။ နိုင်ငံတကာမူပိုင်ခွင့်ဥပဒေအရဖြစ်စေ၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ၁၉၁၅ခု မူပိုင်ခွင့်အက်ဥပဒေအရဖြစ်စေ၊ သားစဉ်မြေးမြစ်တို့ရဲ့ အမွေမူပိုင်ခွင့်ဟာ အနှစ် ၅၀ အထိသာ ရှိတာပေမယ့်၊ မြန်မာပြည်မှာမြန်မာလေ့ထုံးတမ်းအရ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကခွင့်ပြုချက်တောင်းတယ်။ စာမူခလည်းပေးပါတယ်။ စာပေကို လေးစားဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ပါ၊မြဝတီစာပေတိုက်မှာ စာမူခငွေကြေးပေးမပေး ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်တာပါပဲ။

ကလေးဘဝ ၄ တန်းကျောင်းသားရဲ့ရင်ထဲမှာ စိတ်လွှပ်ရှားအောင်၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဝမ်းနည်း၊ ဝမ်းသာစရာကို ဝမ်းသာ၊ ခံစားရအောင် ကောင်းခဲ့တဲ့စာအုပ်မဟုတ်လား။

ပထမဦးဆုံး မြန်မာခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုရှည်(၁၉၀၄)အနေနဲ့ စကားပြေရှင်းရှင်းလင်းလင်းရေးသားထားတာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အမှတ်ထင်ထင်ဝတ္ထုပါ။ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုရှည်ကောင်းတစ်ပုဒ်၊ အနှစ် ၁၀၀ကျော်ကဒီလိုမျိုး မြန်မာစာပေလက်ရာကို လူငယ်တွေဖတ်ပြီး အရသာတွေ့စေချင်ပါတယ်။ ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ စာပေပါ။

အခုကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ ချည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကိုလွှမ်းမိုးခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေကို မိတ်ဆက်အသိပေးချင်တာ။ ဒါလေးပါပဲ။မြည်းစမ်းကြည့်ပြီး စာပေရဲ့ အရသာကို ခံစားကြရစေချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်အုပ် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ရေးတာပါ။ ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ စုံထောက်မောင်စံရွှား ဝတ္ထုအတွဲများလည်းဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖတ်တိုင်းနှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ ဇော်ဟိတ်နဲ့သူတော်စိန်ဇော်လိုက်များက ပိုစွဲခဲ့ရတာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမှတ်တရပါပဲ။

၂။ ဇော်ဟိတ်

မူလတန်း ကျောင်းသားအရွယ်ထဲက အကြိုက်ဆုံး အစွဲဆုံး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ဇော်ဟိတ်။ ဘယ်အချိန်ဖတ်ဖတ်၊ အားရကျေနပ်တယ်။ စွန့်စားခန်းတွေဟာ တာဇံ၊ ဟာကျူလီ၊ ဇောနိုး၊ ကျိန်းစံဘွန်းနဲ့စူပါမင်း၊ လင်းနို့ လူသား၊ ပင့်ကူလူသား စတဲ့ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇော်ကောင်ထက် ပိုကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ယှဉ်ကြည့်တော့ ပိုကြိုက်တယ်။ ဇော်ဟိတ်က မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူ ကယ်တယ်။ သတ္တိကောင်းသလောက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အမှန်တရားနဲ့ တရားမျှတမှုကို အားပြုတယ်။

ဇော်ကွက်ဇော်လမ်းတွေကလည်းဆွဲဆောင်တယ်။ အားပြိုင်ရတဲ့ ဝီလိန်တွေကလည်း ဒိတ်ဒိတ်ကြ။ ဖတ်ရတာသိပ်အရသာရှိတယ်။

၃။ သံနှင့်သွေး

တတိယတင်ပြချင်တဲ့စာအုပ်က ဆရာနန္ဒ (၁၉၁၉-၁၉၈၀) ရေးတဲ့ သံနှင့်သွေးပါ။

အလယ်တန်းအဆင့်ကျောင်းသားအရွယ်တုန်းက စွဲခဲ့ရတဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်များထဲက မှတ်မှတ်ရရတင်ပြချင်တာက

- နန္ဒရဲ့ သံနဲ့သွေး
- ရန်ကုန်ဘဆွေရဲ့ သေသော်မှတည်ခြောက်ကောင်း၏
- တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ သူ့ကျွန်မမိပြီ၊

သံနှင့်သွေးဝတ္ထုဟာ ရတနာပုံခေတ်နောက်ခံကား ပြင်ကွင်းကျယ်ကြီးမှာ သာမန်ခတ်ကောင်းများနဲ့ တကယ့် အဖြစ်မှန်၊ အမှန်တကယ်ရှိတဲ့ ခတ်ရုပ်များဝန်းရံပြီး ခေတ်ပေါ် ပြန်မာဝတ္ထုစံတင်လောက်တဲ့ ရာဇဝင်ဝတ္ထုကြီး အမျိုးရက် ဇာတ်ကို သေသေချာချာလို့ဆော်တဲ့ ဂန္ထဝင်ပြောက်ဝတ္ထု တစ်အုပ်ပဲ။ စစ်အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ တပ်မတော်အရာရှိ၊ ပြင်းခြံခရိုင်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ ဆိတ်ထိန်းရွာ ဇာတ်၊ ဗိုလ်မှူးအောင်ကြည် အင်္ဂလန်မှာ တပ်မတော် အင်ဂျင်နီယာသင်တန်း ဥနစ်တက်ခဲ့ဖူးသူပါ။

လေးစားအိုးကျွေးထိုက်တဲ့ စာရေးဆရာ ဆရာနန္ဒပုဂံ၊ ငါးမား ငါးသွေး ငါးရာဝတီ၊ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုရှည်ကြီး ၅တွဲ ဇေ ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဇာတ်ဟန်နဲ့မျိုးချစ်ကို အားပေး လှုံ့ဆော်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေပေါ့။ သိစိတ်အလျှင် ဇေနည်းလဲပါတယ်။ ခေတ်မီပါတယ်။ ခတ်လမ်းအကျဉ်းက -

မောင်ညိုနှင့် မောင်စိုသည် အင်မတန်ချစ်ခင်သော ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အသွင်အပြင်နှင့် ဓလေ့စရိုက်ချင်းကား ခြားနားလှသည်။ မောင်ညိုက ပေပေ တေတေး ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း၊ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမား ဖြစ်သည်။ မောင်စိုက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့၊ နုနုနုနုနုနုနု။ သို့သို့ သိပ်သိပ်၊ သူတို့၏ မျိုးရိုးကား ကုန်သည်မျိုးရိုး တံတားဦး

မြို့နေ ဥစ္စာလယ်မြေ ကိုင်းကွန်းယာခင်းတို့ဖြင့် ကုံလုံကြွယ်ဝ သော ဘုရားဝါယကာ ဦးမြတ်တံနှင့် ဒေါ်လှမယ်တို့၏သားများ တည်း။

၁၂၄၀ပြည့် တပို့တွဲလဆန်းပိုင်းတွင် မောင်စိုသည် ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးနှင့်အတူ မိုးကုတ်သို့ ကျောက်ဝယ် ရန် လိုက်ပါသွားသည်။ မောင်ညိုမြို့သားသို့ နှမ်းကောက်သွား နေ့နက်ဖြစ်၍ မောင်စိုလိုက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်စို အမျိုးနှင့် ပြန်မရောက်လာသဖြင့် မောင်ညိုသည် တပည့် မောင်ပြီးနှင့်အတူ မိုးကုတ်သို့ လိုက်သွားသည်။ မောင်စို တည်းခိုသော သူမိဘများ၏ မိတ်ဆွေရင်း ကျောက်ကုန် သည် ဦးနောင်ဖိုးတို့အိမ်ရောက်သောအခါ မောင်စို အတွက် ပုလဲရန်မရှိကြောင်း ကျောက်ကောင်းတစ်လုံးရမည် ဆိုသဖြင့် တောဘက်သို့သွားကြောင်း၊ သုံးရက်ခန့်ကြာမည် ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

သို့နှင့် မောင်ညိုသည် မောင်စိုကို စောင့်နေစဉ် သုံးရက် အတွင်း သူငယ်စဉ်က ရောက်ဖူးသော ရှင်ဥတောင်တောရသို့ မောင်ပြီးနှင့်အတူ အလည်ထွက်ခဲ့သည်။ ရှင်ဥတောင်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် ဇီးကုန်းဆီခန်းဖြစ်နေသော ရာဇဝတ်ပြေး တစ်ဦးကို ဘုရင့်လူ ရွှေဘိုငှာနောင်နှင့်တပည့်တစ်ဦးက လက် လွှတ်ပယ်ပြုမှုနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် တရားသဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြပါရန် ဝင်ရောက်ပြောဆိုရာမှ ဓားစာကြံရ သည်။

မောင်ညိုနှင့် မောင်နောင်လက်ရည်တူသည်။ အကြိတ်

အနယ် ခုတ်ကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မောင်ညိုနိုင်သည်။
 စားပြီးသောအခါ ရွာတစ်ရွာအားရှိ ထန်းတစ်တဲတွင်
 ပင်ကု နေကျော် သုံးလေးမြို့ ဝင်သောက်ကြသည်။ ထို့နောက်
 တေးတကြော်ကြော်နှင့် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။ ရွာကို
 အသိပွဲပြီး ထိုရွာမှာပင် ညအိပ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်
 သူတို့သည် ရွာခံများခေါ်သဖြင့် မိုးမိတ်သို့ လိုက်သွားကြသည်။
 မိုးမိတ်ဈေးနေ့ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ခေါင်ရည်တမြို့
 နှင့် ဈေးတန်းထဲ တိုးနေကြသည်။ ဈေးဝယ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး
 ကို ဆီသည်တစ်ဦးက အလေးမပုန်မကန်ပြုသဖြင့် မောင်ညို
 ကြားဝင်ရသည်။ ဈေးဝယ်အမျိုးသမီးမှာ ညက မောင်ညိုတို့
 အိပ်ခဲ့သော မိုးလွယ်ရွာကပင် ဖြစ်သည်။ အမည်မှာ ဌေး
 မယ်။

ဌေးမယ်က မောင်ညိုကို မှတ်မိသည်။ သူမထံသို့ အလည်
 လာနိုင်ကြောင်း မိတ်ခေါ်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်ညိုသည် ထိုနေ့
 တွင်လည်း မိုးကုတ်သို့ မပြန်သေးဘဲ မိုးလွယ်သို့သွားသည်။
 အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဌေးမယ်ကို ရှာကြသေးသော်
 လည်း မတွေ့။

မိုးလွယ်သို့ရောက်သောအခါ ယမန်နေ့က ထန်းတဲမှာ
 ပင် စခန်းချသည်။ ထန်းတက်သမားကြီးထံတွင် ဌေးမယ်
 အကြောင်း မေးသည်။ ဌေးမယ်တွင် အိမ်ထောင်မရှိ။ မိခင်
 မုဆိုးမကြီးနှင့်နှစ်ယောက်တည်းနေသည်။ သူတို့ကို ဌေးမယ်
 တို့အိမ်သို့ ထန်းတက်သမားကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့သည်။

ဌေးမယ်တို့အိမ်မှအပြန်တွင် ဌေးမယ်၏မိခင် ဒေါ်နော်စာ

သည် စုန်းဖြစ်ကြောင်း ထန်းတက်သမားကြီးက သတိပေး
 သည်။ ဒေါ်နော်စာကို တစ်ရွာလုံးက မုန်းတီးနေကြကြောင်း
 ပြောသည်။

မိုးကုတ်သို့ရောက်သောအခါ မောင်စို ပြန်ရောက်နေပြီ
 ကို တွေ့ကြရသည်။ မောင်ညိုက ရွှေဘိုငနောင်အကြောင်းနှင့်
 ဌေးမယ်အကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ မောင်စိုက မောင်နောင်တို့
 လိုက်လံဖမ်းဆီးသော ရာဇဝတ်သားအကြောင်း စိတ်ဝင်စား
 စွာ မေးသည်။ မြင်စိုင်းမင်းသား၏ သူလျှိုဟူ၍ သိရသော
 ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ တိုင်းရေးပြည်ရေးသည် သူတို့နှင့်မဆိုင်ဟု
 မှတ်ယူသော်လည်း ညီဖြစ်သူမှာ များစွာစိတ်ဝင်စားသည်။
 မင်းတုန်း မကျန်းမာသည့်ကိစ္စ၊ နန်းတွင်းအရှုပ်တို့ကို တွေးဆ
 ချင့်တွက်သည်။ အထူးသဖြင့်သူနှင့်ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်သော
 ကျပင်းမင်းသားကလေးအတွက် ပူပန်သည်။

ယင်းကြောင့် တံတားဦးသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့
 တွင် မောင်စို နေပြည်တော်သို့ သွားသည်။ ကျပင်းကို မတွေ့
 ရတော့။ ဒိုင်ဝန်လူစု လာရောက်ခေါ်ငင်သွားကြောင်း သိရ
 သည်။ ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ လူယုံတော် ငထွန်းပေါ်နှင့်
 တွေ့မှ မောင်စို ဇာတ်ရည်လည်ရသည်။ သီပေါကို နန်းတင်ရန်
 အတွက် မင်းညီမင်းသားများကို ဖမ်းချုပ်ထားကြောင်း ငထွန်းပေါ်
 ကို ညောင်ရမ်းမင်းသားက ဥပါယ်တံမြှင့်ဖြင့် သူလျှိုပြုရန်
 ထားခဲ့ကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင် ကျပင်းတို့ကို ကယ်နိုင်မည်
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်မကျသေးကြောင်း ဖြစ်သည်။

မောင်စို တံတားဦးပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီတွင် မင်းတုန်း
 နတ်ရွာစံသည်။ သီပေါ နန်းတက်သည်။ မောင်စိုသည်
 မိဘများ ဘုရားတည်ရန်ကိစ္စအတွက် နေပြည်တော်သို့သွားရင်း
 ငထွန်းပေါ်နှင့်တွေ့သည်။ နန်းတွင်းသတင်းများ ကြားရ
 သည်။ တစ်စစနှင့် ပတ်သက်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နေပြည်တော်မှ ဌာပနာရုပ်ပွားတော်နှင့်
 မြက်ပါးရပ်မှ ပွဲစားကြီး ဦးသာလှနှင့်ဒေါ်စပယ်တို့ ဆွမ်းကျွေး
 အလှူအတွက် မောင်ညိုတို့ညီအစ်ကို နေပြည်တော်သို့ သွား
 ရောက်ရသည်။ ဦးသာလှတို့အိမ်မှာပင် အရက်နှစ်ဆယ်ခန့်
 တည်းခိုနေထိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ဦးသာလှ၊ ဒေါ်စပယ်တို့အိမ်တွင် မောင်ညိုက ရွှေဘို
 ငနောင်နှင့်တွေ့ဆုံရသည်။ မောင်နောင်သည် သေနတ်ကိုင်
 အစုမှ အကြပ်ကလေးဖြစ်သည်။ မောင်ညိုနှင့်မောင်နောင်သည်
 အလှူအိမ်တွင် တွေ့ကြရသဖြင့် ယခင်ရန်စကို ပြန်မဖော်
 နိုင်ကြသေးဘဲ ယခုမှ တွေ့ရှိရသူများပမာ မေးပြောခေါ်ထူး
 လုပ်ရသည်။ ဤကာလတွင် မောင်စိုက အိမ်ရှင်၏ သမီးဖျို
 ခင်မှုန်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ အတွဲအပြန် ချစ်ခင်မိကြသည်။
 သူတို့ကိစ္စကို ခင်မှုန်နှင့် အဖေတူအမေကွဲ အစ်ကိုတော်သူ
 မောင်လွန်းနှင့် အိမ်တွင်းဘုရင် ဦးထင်တို့က ရိပ်စားသိရှိကြ
 သည်။ ဦးထင်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဤအတွင်း သူတို့မိခင်အသည်းအသန်ဖြစ်၍ မောင်ညို
 တို့ ညီအစ်ကိုတံတားဦးသို့ ရွတ်ခြင်းပြန်ကြရသည်။ သူတို့နှင့်
 ဒေါ်စပယ်နှင့်ခင်မှုန်တို့လည်း လူမမာမေးလိုက်သည်။ ဦးထင်

နှင့် မောင်နောင်တို့လည်းအဖော်အဖြစ် လိုက်ပါကြသည်။
 တံတားဦးသို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်လှမယ်၏အခြေအနေ
 မစိုးရိမ်ရတော့ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အားလုံး ဟင်းချနိုင်
 သော်လည်း မောင်စိုမှာကား အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်
 ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရသည်။ ယင်းကား အိမ်တွင် ဧည့်သည်
 များရှိနေစဉ်အတွင်း ညောင်ရမ်းမင်းသားနှစ်ပါး တိတ်တဆိတ်
 ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မင်းသားနှစ်ပါးကို အိမ်
 ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မင်းသားနှစ်ပါးကို အိမ်
 အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုတွင် မောင်စို တစ်ညဝှက်ထားရ
 သည်။ နောက်နေ့မနက်စောစောတွင်မှ မင်းသားများတိတ်တ
 ဆိတ် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ခင်မှုန်တို့ နေပြည်တော် ပြန်သည်။ ဌာပနာရုပ်ပွားတော်
 ပင့်ရန် မောင်စို နေပြည်တော်လိုက်သွားသည်။ ရုပ်ပွားတော်
 မပြီးသေးသဖြင့် စောင့်နေရသည်။ မောင်စိုသည် ငထွန်းပေါ်
 နှင့်တွေ့ဆုံပြီး တစ်ညတွင် အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်အိမ်တွင် ပုန်းခို
 နေသော ညောင်ရမ်းညီနောင်ကို အောက်ပြည်သို့ စုန်ဆင်း
 လွှတ်မြှောက်နိုင်ရန် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ပို့ပေးရသည်။ ထိုညက
 မောင်စိုကို မောင်နောင် လာရှာသည်။ မတွေ့။

မောင်ညိုကမိခင်အတွက် ရည်စူးတည်ထားသော ပုထိုး
 တော် ထီးတင်ပွဲကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ ကျင်းပ
 ရာတွင် ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ မိတ်ဆွေများ လာရောက်ချီးမြှင့်ကြ
 သည်။ ထိုအကတွင် ရွှေဘိုနယ် ကင်းဦးရွာ ပန်းပိဆရာကြီး
 ဦးအင်တို့မိသားစုလည်း ပါဝင်သည်။ ဦးအင်နှင့်ဒေါ်မိုးသူ
 တို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေး ခင်သွယ်သည် ဆတ်ဆတ်

ကြမကလေးဖြစ်သည်။ ခင်သွယ်သည် မောင်ညိုကို တွေ့တွေ့
ခင်ခင်သည်။ အထင်ကြီးသည်။ မောင်စိုးကိုကား ကားမပူ
ဆေး၊ ခင်သွယ်သည် မောင်စိုးနှင့် မောင်နောင်တွဲနေသည့်
အကြောင်း မောင်စိုးနှင့် ခင်မိုးတို့အကြောင်းနေသည့်အကြောင်း
များကို သတိထားရိပ်စားမိသည်။ ထိုအကြောင်း မောင်ညို
ကို ပြောပြသည်။

ထီးတင်ပွဲတွင် မောင်စိုးသည် မကီစွနှင့် အလုပ်ရှင်နေပြီ
မောင်ညိုပုကား ရှစ်မြေနိမာနယ်စပ် ရဲရမန်းရွာမှလာကြသော
ပွန်ဆော်တို့လူစု၊ ရွာခံကာလသားတစ်စုတို့နှင့် တန်းနဲ ပျော်
ပြနေသည်။

ထီးတင်ပွဲနောက်ဆုံးညတွင် ကွဲပွဲ၊ နွားပွဲ၊ လက်ဝှေ့ပွဲ၊
နန်းပွဲများ မီးထွန်း၍ ညလုံးပေါက် ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ ပွဲခင်
နှစ်ခုတွင်လည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးမိသည်။ ထိုညက မောင်ညို
အလွန်အမင်း ပူးနေသည်။ မောင်နောင်နှင့် ဓားစမ်းပွဲသည်
ဖြစ်သေးသည်။ ဘေးလူများ အဆွဲမြန်၍ ပွဲခင်း အစွပ်မဆိုး
ခြင်းဖြစ်သည်။ မားပွဲပျက်သွားပြီးနောက် မောင်ညိုတို့ လူစု
သည် လက်ဝှေ့ပွဲတွင် အင်တိုက်ခွန်တိုက် ကားပေးကြသည်။

လက်ဝှေ့ပွဲသည် ညဉ့်နက်လေ အကြိတ်အနယ်ရှိလေ
ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကြေးစားတစ်ယောက်တည်းသာ
တံခွန်ရိုက်တော့မည့် အခြေရှိပေသည်။ လောင်းကြော
အဘယ်မျှတင်သော်လည်း ထွက်ရဲသူမရှိဖြစ်နေသည်။
မောင်ညို လက်ဝှေ့မထိုးတက်။ သို့သော် မည်သူမျှ မထွက်
သဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ထွက်မည်ပြုသည်။ ကြေးစားက တောင်း

ပန်သည်။ ထိုအခါ မောင်ညိုက ပရိတ်သတ်ထံမှ တစ်ယောက်
အက်ရန် လောင်ကြေးတင်ပေးသည်။

ဤတွင် မျက်နှာစိမ်းတင်ယောက်ထွက်သည်။
မောင်ညိုတို့ နယ်ကမတုတ်ဆေး၊ မောင်ညိုက လူသစ်ဘက်မှ
လောင်းကြေးတပ်သည်။ မောင်နောင်က ကြေးစားဘက်က
ပြုပြီးတပ်သည်။ ထိုပွဲမှာ ကြည့်ကောင်းလှသည်။ လူသစ်
သည် လက်ဝှေ့အတတ် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သည်။ အောင်လ
သည်။ မောင်ညိုတို့ မှော်ကြသည်။

လူသစ်သည် ပွေးပင်ကိုရွာ မိုင်းလွယ်က မောင်တွန်ဆိုသူ
ဖြစ်ပျန် သိရသော်အခါ မောင်ညိုဝမ်းသာမဆုံးရှိတော့သည်။
နောက်သစ်ခေတွင် မောင်တွန်နှင့်အတူ မိုင်းလွယ်သို့လိုက်သွား
တော့သည်။ လမ်းတွင် မောင်ညိုနှင့်မောင်တွန် ရင်းနှီးသည်
ထက် ရင်းနှီးသွားကြသည်။

မောင်တွန်သည် မိုးကုတ်မြို့တွင် မောင်ညိုကို တည်းခို
နေထိုင်ခဲ့သော ကောက်ကုန်သည်ထံတွင် အလုပ်လုပ်သူ
ဖြစ်သည်။ မောင်တွန်၏မိခင် ဒေါ်ချုံသည် မုဆိုးမမြစ်ပြီး
အသက် ဝေကောက်ပေပြီ။ မောင်တွန်သည် တတိယသား
ဖြစ်၏။ ယမန် နှစ်နေ့ဦးက မောင်ညိုတို့ ဦးနောင်အိုး၊ ဒေါ်မိတ်တို့
အိမ်သို့ ရောက်စဉ်က မောင်တွန်သည် ခွေမြို့တော်သို့
တောက်ပိုသွားနေသဖြင့် မတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်သို့မောင်ညိုတို့ရောက်သွားသောအခါ ဦးနောင်အိုး
နှင့် ဒေါ်မိတ်တို့က အလျှာသို့အကြောင်းမည်ညွတ်သဖြင့်
မလာရောက်နိုင်သည့်အကြောင်း တောင်းပန်သည်။ မောင်တွန်

သည် မြို့မှ ဝယ်လာသော အလှကုန်များကို ဦးနှောင်ဖိုးတို့
၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး အေးမယ်ကို လက်ဆောင်
ပေးသည်။ အေးမယ်က နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံ
ကြောင်း မောင်ညိုတွေ့ရသည်။

မိုးလွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်တွန်၏မိခင် ဒေါ်ချဲ့
နာမကျန်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ချဲ့က မောင်ညိုကို
မှတ်မိခြင်းရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် အစောကြီးမှာပင်
ဒွေးမယ်တို့အိမ်သို့ မောင်ညိုသွားသည်။ မေတ္တာမျှကြသည်။
ဒေါ်နော်လာ အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒွေးမယ်က
မောင်ညိုရောက်နေကြောင်း ပြောသော အခါ ယမန်နေ့ညက
မောင်ညိုရောက်နေကြောင်း သူ့သည် ဟုဆိုသည်။ မောင်ညို
ကဲ့သို့သည်။ စုန်းအတတ်ဖြင့် သိသလောဟု သံသယဖြစ်
သည်။ သို့သော် မောင်ညိုသည် အယုံအကြည်ရှိသူတစ်ဦး
မဟုတ်ချေ။

နောက်ရက်များတွင်လည်း နေ့တိုင်းလိုပင် သူတို့နှစ်
ယောက် တွေ့ဆုံ ချစ်တင်နေကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို
ဒေါ်ချဲ့သိသောအခါ သူမ၏ခင်ပွန်း၊ သူမ၏သားကြီးနှင့်
သားလတ်တို့သည် ဒေါ်နော်လာပယောဂကြောင့် သေဆုံး
ရကြောင်း စွပ်စွဲပြောဆိုသည်။ သည်တော့မှ ဒွေးမယ်တို့
အိမ်သို့ မောင်တွန်ကိုခေါ်ရသည့်အကြောင်း မောင်ညိုသိရ
တော့သည်။ မောင်ညိုက ထိုအကြောင်းကို မောင်တွန်အား
မေးမြန်းသောအခါ မောင်တွန်က ဟုတ်ကြောင်းပြောသည်။
ထို့နောက် လပြည့်နေ့ညတွင် မောင်ညိုအား တောနယ်

တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဒေါ်နော်လာနှင့်အဖော်များ
မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်းပွဲ လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
ပညာသင်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း မောင်တွန်ကပြောသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်ညို ဒွေးမယ်တို့အိမ်အသွား သူ့အား
နောက်မှ ငပုဆိုသူက ဆောင်းရိုက်သည်။ စုံစမ်းစစ်သေး
သောအခါ ငပုသည် ဒွေးမယ်ကို ချစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ ငပုသည် ဒွေးမယ်ကို စုန်းမသမီးဟု လူတွေပြော
နေသည့်ကြားက ချစ်ကြိုက်ပုံသည်ဆိုပြီး ဆုချသည်။

မထူးတော့ပြီဆိုပြီး မောင်ညိုက ဒွေးမယ်ကို သူမမိခင်
စုန်းမ ဟုတ်မဟုတ် မေးသည်။ ဒွေးမယ်က မသိကြောင်း
ပြောသည်။ သို့သော် သူမမိခင်သည် မိခင်သာဖြစ်ကြောင်း
ပြောသည်။

ဒွေးမယ်သည် မောင်ညိုကို ချစ်ပြီး အပယ်က ချစ်တင်း
နှောခွင့်ပြုသော်လည်း လွန်လွန်ကုန်ကုန်မဖြစ်ရန်အား
တောင်းပန်ထားခြင်းသည်။ မောင်ညိုကလည်း စောင့်စည်း
သည်။

မောင်ညိုနှင့်မောင်တွန်တို့ မိုးလွယ်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။
မောင်တွန်မိုးကုတ်တွင် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရသည်။ မောင်ညို
တံတားဦးသို့ ရောက်သောအခါ အခင်နှင့်ညီဖြစ်သူတို့သည်
မိခင်၏အစ်ကို ဦးရွှေပုန် နေမကောင်းသဖြင့် မန်လည်သို့
သွားကြကြောင်း သိရသည်။ ဦးရွှေပုန် ကွယ်လွန်သောအခါ
မောင်စိုသည် ကွယ်လွန်သွယ်တွင် ကတိပြုလိုက်ရသည့်
အတိုင်း မန်လည်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသည်။ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်ခွဲခွာရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြ။

များမကြာမီ မောင်ညိုတို့မိခင် ဒေါ်လှမယ် ကွယ်လွန်သည်။ ထိုအခါ ဖခင်သည် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများကို မောင်ညိုနှင့်လွှဲထားပြီး ဘုရား၊ တရားဘက်သို့ အားပြုသွားသည်။ သို့ဖြစ် မောင်ညိုသည် ယခင်ကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှိတော့။

နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မောင်စိုရှိရာ မန်လည်သို့ မောင်ညိုလိုက်သွားသည်။ မန်လည်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ညို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ နှစ်ခုတွေ့မြင်သိရှိရသည်။ တစ်ခုမှာ သူ့မိမိ မင်းရေးဇိုးရာများလိုက်စားနေခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခုကား ပွဲစားကြီး ဦးသာလှတို့က သူတို့သမီးကို မောင်စိုနှင့် သဘောမတူနိုင်ဟု ပြောလိုက်ကြောင်း သိရရှိဖြစ်သည်။

မောင်ညို ချက်ခြင်းပင် မန်လည်မှပြန်ပြီး မန္တလေးသို့ သွားသည်။ ဦးသာလှသည် နိုင်ငံခြားသားနှင့်ဆက်စပ်ပြီး အထူးကြီးပွားလျက်ရှိသည်။ မောင်ညို ၊ မောင်စို ကိစ္စမေးသည်။ မောင်စိုမှာ ညောင်ရမ်းမင်းသားများ၏ သူလျှိုဖြစ်၍ သူတို့သမီးနှင့်မပေးစားနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောသည်။ ညောင်ရမ်းမင်းသားများကို တံတားဦးအိမ်တွင် ဝှက်ထားသည့်အကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်အိမ်မှ သဘောဆီပ်သို့ ပို့ပေးသည့်အကြောင်းများကို မောင်နောင်တို့ အထောက်အထားအခိုင်အမာဖြင့် သိရှိထားကြသည်။

၁၂၄၃ ခုနှစ်တွင် မောင်နောင်နှင့် ခင်မူန်တို့လက်ထပ်သည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်တစ်နှစ်တွင် သျှောင်နောက်ဆံထုံး

ပါရသည်။ လမ်းခရီးတွင် ခင်မူန်သည် မောင်နောင်ကို အကပ်မခံရှိသည်။ သို့သော်မောင်နောင်တို့၏ အဓိကရ အိမ်အိုကြီးသို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား ခင်မူန်သည် ခင်ပွန်းသည် အနိုင်အထက်ပြုခြင်းကိုခံရသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကို ရွံ့ကြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ခင်မူန်သည် မောင်နောင်၏မိခင် ဒေါ်ဒါလီနှင့် ဦးမင်ဒင်ဆိုသူတို့၏ ခြောက်လှန့်ခြင်းတွင်လည်း လိပ်ပြာလွင့်မတတ်၍နေရသည်။

ဦးသာလှသည် သမီးကို မောင်နောင်နှင့်ပေးစားသည်မှာ အစက အကြံကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်လုပ် သေနတ်များကို သေနတ်ဝန်၊ သံချပ်ဝန်တို့နှင့်ဆက်၍ ပေးသွင်းရန်အကြံ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အထမမြောက်ရုံသာမက သမီးနှင့် သမက်ထံမှ ဘာမျှအဆက်အသွယ်မရသဖြင့် ပူပန်ရသည်။ မောင်လွန်းကို အထောက်လွှတ်သည်။ မောင်လွန်းသည် ကင်းဦးရွာမှ ခင်သွယ်တို့မိသားစုနှင့်အတူ ခင်မူန်တို့ထံသွားသည်။ ခင်မူန်၏အခြေအနေကို သူတို့ ချက်ခြင်းရိပ်စားမိသည်။ ခင်မူန်ကမူ ဘာမျှမပြော။ ခင်မူန်သည် မောင်နောင်၏ အကြံအစည်ကိုသိသဖြင့် မိဘများနှင့်အဆက်ဖြတ်ထားသည်။ သို့ဖြင့် မောင်နောင်သည် ယောက္ခမပစ္စည်းများကို မတို့မထိနိုင်ဘဲရှိသည်။ အပြန်အလှန်သဘောဖြင့် ယောက္ခမမှာလည်း သားသမက်၏အကူအညီကို မရရှိသည်။

ဖခင်ကွယ်လွန်သောအခါ မောင်ညိုသည် လယ်ယာ လုပ်ငန်းများကို ငြိမ်းနှင့် လွှဲအပ်ထားခဲ့ပြီး မိုင်းလွယ်သို့ သွားသည်။ ဂွေးမယ်နှင့် တွေ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဂွေးမယ်က

နယ်ကျွံခွင့်မပြု။ မောင်ညိုပြန်မည့်နေ့တွင် မောင်တွန် မိုင်းလွယ်သို့ စိတ်မသာမယာဖြင့် ရောက်လာသည်။ အကြောင်းမှာ သူနှင့်ဂွေးမယ်အကြောင်း လူတွေသိသွားပြီး သဘောမမျှဟု ဆို၍ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်ညိုက မောင်တွန်ကို သူနှင့် လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည်။ မောင်တွန်မှာလည်း မိခင်ဒေါ်ချို ဆုံးပြီဖြစ်၍ ဘာမျှအတွယ်အတာမရှိသဖြင့် မောင်ညိုခေါ်ရာသို့ ဝမ်းမြောက်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။

မောင်စိုသည် စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘောဖြင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ နှစ်နှစ်တာမျှ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ အောက်ပြည်မှအပြန်တွင် မောင်ညိုထံ ခေတ္တဝင်သည်။ မောင်စိုသည် အများကြီးပြောင်းလဲလျက်ရှိပေပြီ။ အောက်ပြည်တွင် မောင်ညို၏ ဓားဆရာ ပဉ္စင်းစက္ကီနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ လုပ်ရပ်များကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူသည် နေပြည်တော်အဝင်တွင် ခင်မူန်၏ သတင်းကို မောင်လွန်းထံမှ ကြားရသည်။ တံတားဦးတွင် သင်္ကြန်ရက်ကုန်အောင်နေပြီး မန်လည်သို့ပြန်သည်။ ကင်းဦးသို့ ခေတ္တဝင်သည်။ ခင်မူန် သတင်းကြားရသည်။ ခင်သွယ်က မောင်စိုကို အထင်သေးစကားပြောသည်။ မောင်ညိုဆိုလျှင် ယခုလိုတိတ်တဆိတ် သွားရောက်သည်။ ခင်မူန်နှင့် စွန့်စားတွေ့ဆုံသည်။ သူ့အပေါ်တွင် ခင်မူန် မချစ်မကြင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မောင်နောင်တို့ အိမ်မှ မြင်းထိန်း ငစည်သူ၏ အကူအညီဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးသုံးကြိမ်မျှ တွေ့ဆုံသည်။

ဤအတွင်း မောင်နောင်သည် ရွှေဘိုအရွှေ ကျောက်ပြောင်းကြီးရွာသို့ ဆိပ်ခွန်အရာရှိလေးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ထိုမှတဖန် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းခွင့်ရသည်။ ကျောက်ပြောင်းမှ ရွှေမြို့တော်သို့ အပြောင်းတွင် မောင်နောင်က အရင်သွားနှင့်သည်။ ခင်မူန်နှင့် ပစ္စည်းများ လှေဖြင့် လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မောင်စိုသည် မုဆိုးကွမ်းဆိုသူ၏အကူအညီဖြင့် သောင်စပ်တံတစ်ခုတွင် ခင်မူန်နှင့် တွေ့သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သူတို့နှစ်ဦးသည် နေပြည်တော်တွင်လည်း အခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို တွေ့ဆုံလျက် ရှိကြသည်။ မောင်နောင်သည် အိုးဘိုတွင် အိမ်နိမ့်ထားသော မင်းသားတစ်ပါးကို သွားရောက်စောင့်ရှောက်ရသဖြင့် သူတို့အဖို့ အခွင့်အလမ်းလျက်ရှိသည်။ ဤသို့ ဦးကြောင် ခိုဝှက်နေရစဉ်အတွင်း မောင်စိုသည် မောင်နောင်နှင့်တွေ့လျှင် အိမ်ခြေမပျက်ခေါ်ပြောဆက်ဆံသည်။ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ဖြစ်၍ မောင်နောင်နှင့်မောင်စိုတို့သည် တပူးတွဲတွဲရှိကြသည်။ ခင်မူန်သည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်နေသည့် မိဘအိမ်သို့ အဝင်အထွက် လုံးဝမပြုချေ။

မန်လည်အိမ်တွင်ကား အစောင့်အဖြစ် ဦးသာပေါတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ မောင်စို နေပြည်တော်သို့ ရောက်နေသည့်အကြောင်းကို မောင်ညို လုံးဝမသိချေ။ မောင်ညို သူ့အလုပ်နှင့်သူ့လုပ်လျက်ရှိသည်။

မောင်စိုသည် အောက်အရပ်သို့ရောက်စဉ်က အရေးပါသောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး သူပါဝင်နေရသော အခန်း

နှင့် သူလုပ်ငန်းတာဝန်များကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်သိရှိခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ နေပြည်တော်တွင် သူသည် ငွေရုံးပေါ်နှင့် တွဲဖက်လျက်တာဝန်များကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။ သတင်းပို့ခြင်း၊ ယူခြင်း၊ လက်နက်များ ဖြန့်ဝေခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ လုပ်ရှားသွားလာနေရင်း တစ်နေ့တွင် ဓားပြငရန်မင်းတို့အလောင်းများ လူအုပ်နှင့်အတူတိုးဝေကြည့်ရင်း ပါးကွက်အာဏာသားကြီး ငပြောင်နှင့်တွေ့ဆုံသိက္ခမ်းခဲ့ရသည်။

ငရန်မင်းအလောင်းကို ကြည့်ပြီးနောက် မောင်စိုသည် အိုးဘိုမိုမင်းသားကြီးကို အကျဉ်းချထားရာ ဝင်းတော်သို့ သွားသည်။ မင်းသားကြီးဆန္ဒရှိသဖြင့် မတ္တရာဘက်သို့ မြင်းအပျော်စီးထွက်သွားကြောင်း၊ မောင်နောင်တို့လူစုအပြင် ရနောင်ညီ ပင်းသာစား ကိုပြောင် ပါသွားကြောင်း ခင်မှုန်ထံမှ ကြားသိရသဖြင့် မောင်စို စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ကာ သူတို့သွားရာဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ လိုက်သွားသည်။ မောင်စိုလိုက်မိ၍ မကြာမီမှာပင် သူတို့လူစုကို မြင်စီးသေနတ်ကိုင်နှစ်ရာခန့် ဝိုင်းဝန်းသည်။ အကျဉ်းကျမင်းသားသည် သေနတ်ကိုင်တို့၏အကြီးအကဲနှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် သူ သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး မောင်စိုတို့လူစုကို ကန်တော့စေသည်။ မောင်နောင် ပေကတ်ကတ်လုပ်နေသဖြင့် မင်းသားကြီးက မောင်နောင်၏ပါးကိုရိုက်သည်။ မောင်စိုခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောသည်။ ထို့နောက် မောင်နောင်

မင်းသားကြီးအား ရန်မှမည်ပြုသည်ကို မောင်စိုက ကာကွယ်သည်။

ဝင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ မောင်စိုက သူ့ဓားမှာ သွေးမသောက်ရသေးကြောင်း ပြောသည်။ ထိုအခါ မောင်နောင်က မောင်စို၏ ဓားမဆုံးသေးပါဟု ပြန်ပြောသည်။ မောင်စိုကို မောင်ပြောင်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။ ဤကိစ္စမှာ သူတို့ အတွက်ဆင်ခြင်ဖြစ်သည်။ မင်းသားကြီးကို ဝိုင်းဝန်းသူများမှာ သူတို့လူများသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မင်းသားကြီး၏သဘောကိုသိရန်နှင့် မင်းသားကြီးအပြင်သွားစဉ်တွင် မင်းသားကြီးအခန်းကို ရှာဖွေနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က မောင်စိုလှောင်ပြောင် ရယ်မောသည့်အတွက် မောင်နောင်က မောင်စိုကို ဓားဖြင့် စခုတ်သည်။ သူတို့ဓားပွဲ ပြင်းထန်လာသည်။ ရှည်ကြာသည်။ တိုက်ခိုက်သူနှစ်ဦးစလုံး ဓားလက်လွတ်ဖြစ်သွားသောအခါ ဓားပွဲပြီးဆုံးသည်။

တိုင်းပြည်အရေးသည် တနေ့တခြား ဆိုးရွားနေသည်။ အင်္ဂလိပ်အရေး၊ နန်းတွင်းအရေး၊ ထို့နောက် မိုးသားဓားပြများ။

မောင်ညိုနှင့်မောင်တွန်သည် မိုးသားဓားပြများရန်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် နေပြည်တော်သို့ သေနတ်ဝယ်ရန် ရောက်လာကြသည်။ သေနတ် မဝယ်ရ။ အင်္ဂလိပ်တစ်ဦး မီးပုံးပျံစီးရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကိုတွေ့၍ ဝင်ကြည့်သည်။ မီးပုံးပျံပွဲ

ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေစဉ် အမှုထမ်းတစ်ဦး၏သေနတ်ကို မောင်တွန် ခေတ္တယူထားရာမှ တစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့အတွက် မောင်ညိုတို့ မောင်နောင်နှင့် ရန်စောင်ကြသည်။ သို့သော် လူအုပ်ကြီးကြောင့် လူစုကွဲသွားသဖြင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကား မကြုံကြရ။

မောင်ညိုတို့သေနတ်ဝယ်ရန် မန်လည်ဘက်သွားသည်။ မန်လည်ရောက်မှပင် မောင်စို နေပြည်တော်ရောက်နေသည့်အကြောင်း မောင်ညိုသိရသဖြင့် သူ့ကို အသိမပေးရကောင်းလားဟုဆိုပြီး ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါပွဲခြင်းဖြစ်သည်။ မန်လည်မှ အပြန်ခရီးတွင် မောင်နောင်၏ လက်ရင်းများဖြစ်ကြသော ဦးမင်းဒင်တို့လူစုနှင့် ဓားစမ်းရသည်။ သူတို့ကနှစ်ယောက်ရန်သူက ငါးယောက်။ သူတို့ နိုင်သည်။ ဦးမင်းဒင်ကို မသတ်ပဲ ဓားတံဆိပ် ခတ်လွှတ်လိုက်သည်။

ယင်းဓားပွဲတွင် မောင်တွန်ဒဏ်ရာရသည်။ လမ်းတွင် အဖျားဝင်သဖြင့် သူတို့ ကင်းဦးရွာ ခင်သွယ်တို့အိမ်တွင် ဝင်၍ နားရသည်။ ခင်သွယ်က မောင်ညိုကို လေးစားတွယ်တာခြင်းရှိသည်။ မောင်ညိုက ခွေးမယ်အကြောင်းပြောသည်။ ခင်သွယ်က သူယူမည်လူ မည်သူဆိုသည်ကို ခွေးမယ်သေပြီးမှ ပြောမည်ဟုဆိုသည်။

မောင်ညိုတို့ ပြန်သွားကြပြီးနောက် ကင်းဦးရွာသို့ ဒေါ်စပယ်နှင့် မောင်လွန်းတို့ရောက်လာကြသည်။ ခင်မှုန်မလိမ်မာကြောင်း ဒေါ်စပယ်က ပြောသည်။ ကလေးဖျက်သည့်

မောင်နောင်လည်း ခံခါသာလာကြောင်း၊ ဦးသာလှက ပညတ်ထားသဖြင့် သူကလည်း သမီးဖြစ်သူထံ မသွားရဲကြောင်းဆိုသည်။

မောင်ညိုသည် သေနတ်ရရန် မောင်တွန်ကို မိုးကုတ်မိုင်းလွယ်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ခွေးမယ်ကိုတစ်နေ့တစ်ခေါက် ကြည့်ရန် မှာလိုက်သည်။ မောင်တွန် သေနတ်မရ၊ မိုင်းလွယ်တွင်နေခိုက် ခွေးမယ်ထံ နေ့စဉ်သွားသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကား မပြောကြ။

တစ်နေ့တွင် ကလေးတစ်ယောက် နာမကျန်းသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွာလူထု အုံကြွကာ ဒေါ်နော်ဇာတို့သားအမိကို မီးရှို့သတ်ဖြတ်ရန် လုပ်ကြသည်။ ဒေါ်နော်ဇာကို အရှင်လတ်လတ်ပင် မီးပုံထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ခွေးမယ်ကို မောင်တွန်ကယ်ရန် ကြိုးစားသည်။ တစ်ယောက်နှင့်အများဖြစ်နေ၍ ဥပါယ်တံမျဉ်ပြုရသည်။ ခွေးမယ်နှင့် သူယူတော့မည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအခါ ရွာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားပြီး ရွာမှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

တံတားဦးသို့ရောက်သောအခါ မောင်တွန်က ခွေးမယ်ကို သူ လက်ထပ်လာကြောင်း အချစ်စမ်းသည့်သဘောနှင့် ပြောသောအခါ မောင်ညိုရန်ပြုသည်။ မောင်တွန်က ဝမ်းနည်းစကားဆိုသည်။ မိန်းမအတွက် ဤမျှလောက်ဖြစ်ရသလော၊ စူးစမ်းသင့်သည်မဟုတ်လောဆိုပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြသည်။ ခွေးမယ်ကို သူ လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ကြောင်း၊ သူနှင့်လက်ထပ်တာမဟုတ်ကြောင်း၊ မောင်ညိုက

ကြောင်း ပြောသည်။

မောင်နောင်တို့ စောင့်ကြပ်နေရသော မင်းသားကြီး ရွှေဘိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားသည်။ ခင်မူန် သာမက ဒေါ်ဒါလီ၊ ဦးမင်းဒင်နှင့် ငစည်သူတို့လည်း ရွှေဘိုအိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဒေါ်ဒါလီသည် လူကြီးရောဂါဖြင့် ထိုအိမ်မှာပင် ဆုံးသွားသည်။ ခင်မူန်လည်း ခင်သွယ်က အဖော်ခေါ်သဖြင့် ရွှေဘိုအိမ်တွင် လိုက်နေသည်။ မင်းသားကြီးမှာ ယခုအခါ ရူးနေပြီးဖြစ်သည်။ မင်းသားကြီးကို အမှုထမ်းတစ်ဦးက နှိပ်စက်သည်ကို ခင်သွယ်က ဝင်၍ ကာကွယ်သဖြင့် ခင်သွယ်၏ သတ္တိကို သူတို့သိကြရသည်။

မောင်စိုသည် ထိုအိမ်သို့ အကြပ်ရာထူးဖြင့် ရောက်လာသည်။ မောင်နောင်၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရန် ကျပန်းမင်းသားတို့ စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် မောင်စိုအပြင်ထွက်သွားသည်။ လက်နက်များကိုစွဲအတွက် ငထွန်းပေါ်နှင့်သွားတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မူန်လက်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် မှောင်ထဲမှနေ၍ စာတစ်စောင်ပေးသည်။ ကျောင်းပျက်ကြီးအနီးသို့လာရန် မောင်စိုက ချိန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မူန် အဟုတ်မှတ်၍ သွားသည်။ မောင်စို ပြန်လာသောအခါ ခင်မူန် ပျောက်နေသည် ဆိုပြီး လိုက်ရှာကြသောအခါ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ခင်မူန်ကိုတွေ့ကြရသည်။

မောင်စို မန်လည်သို့ ပြန်နေသည်။ ငထွန်းပေါ်တို့လူစု လျှို့ဝှက်စွာသွားလာစဉ် မောင်နောင်တို့ လူစုနှင့်တွေ့၍

မောင်စိုထံ ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ လျှို့ဝှက်စာများကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်သည်။ မောင်နောင်တို့ ရောက်လာပြီး အိမ်ကိုရှာသောအခါ ငထွန်းပေါ်တို့ကို မတွေ့ရသော်လည်း မသင်္ကာဖွယ်ရာများကို တွေ့ရသဖြင့် ဖမ်းဆီးသည်။

မောင်စိုကို အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းစစ်ဆေးသည်။ မောင်စိုမဖော်၊ ပါးကွက်သား ငပြောင်က တတ်နိုင်သရွေ့ အကာအကွယ်ပေးသည်။ မောင်ညိုက မောင်စိုကို မှန်ရာ ဖွင့်ပြောရန် ပြောသည်။ မောင်စိုခေါင်းခါသည်။ မောင်ညိုသည် ညီဖြစ်သူ၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းသည်။ လွတ်မိန့်ရ၍ သွားသောအခါ မောင်စိုသေဆုံးပြီဖြစ်သည်။ လွတ်မိန့်အမှတ်မည်ကိုသိလျက်နှင့် မောင်နောင်က နောက်ဆုံးအကြိမ် စစ်ဆေးရန် ပြောသဖြင့် မောင်စို သေရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များ နေပြည်တော်သို့ ချီတက်လာပြီဖြစ်သည်။ မောင်ညိုသည် မောင်နောင်ကို သတ်ရန် သန့်ဌာန်ချပြီး မောင်နောင် သွားရာစစ်ကြောင်းသို့ လိုက်သည်။ တပ်ပျက်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ မောင်နောင် သတင်းကို စုံစမ်း၍မရ။ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ် ဗိုလ်တစ်ဦး လာမည်ဆိုပြီး လမ်းပိတ်ထားသဖြင့် မောင်ညိုနှင့်မောင်တွန်တို့ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ငထွန်းပေါ် သူတို့ရောက်လာပြီး မောင်စိုအတွက် မင်းကြီး ဦးကောင်းထံမှ ဂုဏ်ပြုလွှာပေးသည်။ ထို့နောက် ငထွန်းပေါ်သည် ကုလားစစ်သားငါးဦးကို ခေါင်းဖြတ်ပြီး သူ့အသက်

ကို စတေးသွားသည်။

ငထွန်းပေါ်၏အလောင်းကို သူတို့ကြည့်နေစဉ်တွင် ငစည်သူ ရောက်လာပြန်သည်။ ဦးထင်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဦးထင်မှာ သေအံ့ဖူးဖူးအခြေတွင်ရှိနေသည်။ ခင်မူန်ကို သူသတ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ မောင်နောင်၊ ဦးမင်းဒင်နှင့် အပေါင်းပါ လေးဦး နယ်စပ် ရဲရမန်းသို့ ရောက်နေကြောင်း ပြောသည်။

မောင်ညိုနှင့်မောင်တွန် ချက်ချင်းလိုက်သည်။ ဒွေးမယ်လည်းပါလာသည်။ သူတို့ ဦးခွန်ထော်အိမ်တွင် စတည်းချသည်။ ခွန်ထော်က ဒွေးမယ်ကို ဓားရေးသင်ပေးသည်။ ထို့နောက်သူတို့သည် မောင်နောင်တို့နောက်သို့ ခြေရာကောက်၍ လိုက်ကြသည်။ လူခွဲ၍ လိုက်သည်။

မောင်နောင်တို့သည် အစာရေစာပြတ်လပ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်ကြသည်။ မောင်နောင် လက်ချက်ဖြင့်ပင် ဦးမင်းဒင် သေဆုံးသည်။ ငယ်သားများ မောင်နောင်ကို စွန့်ပစ်သွားကြသည်။

ဇရပ်တစ်ခုတွင် မောင်နောင်အိပ်ပျော်သွားရာမှ နိုးလာသောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဒွေးမယ်မှန်း သိရသည်။ မောင်ညို၏ မြင်းသံကို သူတို့ ကြားရသည်။ မောင်နောင် ထွက်သွားမည်ပြုသည်ကို ဒွေးမယ်တားသည်။ မောင်နောင်က ဓားဖြင့်ခုတ်သည်။ မောင်ညို ရောက်လာလုဆဲဆဲတွင် မောင်နောင်လက်ချက်ဖြင့် ဒွေးမယ်အသက် ထွက်သည်။

မောင်နောင် ထွက်ပြေးသည်။ မောင်ညို ဒွေးမယ်ကို ပွေထားသည်။ မောင်တွန် ရောက်လာသည်။ မောင်နောင် နောက်သို့ မောင်ညိုလိုက်သည်။ ဓားခုတ်သည်။ မောင်နောင် သေသည်။

နယ်ချဲ့ခုံရေးသမားများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အားမတန် မာန်လျော့ရသည်။ မောင်ညိုတို့လည်း အလိုက်သင့်နေရသည်။ မောင်ညိုနှင့်ခင်သွယ်၊ မောင်တွန်နှင့်အေးမယ်တို့ အသီးသီးလက်ထပ်ကြသည်။

မောင်ညိုနှင့်ခင်သွယ်တို့ သားတစ်ယောက်ရရှိသည်။ မောင်ညိုသည် သူ့သားကို အနာဂတ်ကာလတွင် ဓားကိုင်မည့်သူ ဖြစ်စေလိုသည်။ ခင်သွယ်ကလည်း သူတို့သားသည် တစ်နေ့တွင် သံကိုကိုင်လျက် သွေးကျွက်ကျွက်ဆူမည့်သူဟု ဆိုပါသည်။

၄။ ရန်ကုန်ဘဆွေရဲ့ သေသော်မှတည် ဩော်ကောင်း၏ ဟာလည်းမြန်မာ့သွေး မြန်မာ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ကျင့်ရာမှာ အင်မတန်ပြောင်မြောက်တဲ့ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုပါ။

ဇတ်လိုက်က မောင်ဆွေဆက်
မင်းသမီးက မမြရွက်ထင်ပါရဲ့။

၁၈၅၂ ခုနှစ်၊ ပုဂံမင်းလက်ထက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ဝန် ဦးအုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဈေးသည် ရှက်ပက်ကို အပြစ်ရှိသည်နှင့် အညီ ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်သည်။ ယင်းကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မကျေနပ်သဖြင့် ဦးအုပ်ကို မြို့ဝန်အဖြစ်မှ နုတ်ပယ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်များ ကျေနပ်အောင် ပြုလုပ်ပေးရန် မြန်မာဘုရင်

ထံ စာပို့သည်။ မြန်မာဘုရင်က စကားနည်း ရန်စဲမြစ်လို၍ ဦးအုပ်အစား ပြည်ရွှေတောင်ဝန် ဦးမုန်ကို ရန်ကုန်မြို့ဝန် အဖြစ် ခန့်အပ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်က ကုန်သည်များ ကျေနပ်မှု ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ညွှန်ကြားထားကြောင်း အင်္ဂလိပ် အစိုးရထံ စာပြန်သည်။

သို့သော် ဤအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် ကွန်မင်ဒို လင်းဘတ်ကို တိုက်သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ စေလွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြစ်တွင်းသို့ ခွင့်ပြုချက် မရယူဘဲ ဝင်လာသော လင်းဘတ်တို့ကို မြန်မာတို့က ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းကပ်ခွင့်အမိန့်စာချွန်ကို ဆီးကြပေးသည်။ လင်းဘတ် က အမိန့်စာချွန်ကို လက်မခံဘဲ စတင်ရန်စသည်။ အမြောက် ချင်း အပြန်အလှန်ပစ်ကြသည်။ မြန်မာဘက်က အမြောက်အို နှစ်လုံးသာရှိပြီး အင်္ဂလိပ်ဘက်က စက်အမြောက် မြောက် ဆယ်လေးလက်ပါရှိသဖြင့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမုန့်မုန့်သက်ညက် ကြေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မြန်မာဘက်က အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲသည်။ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများ ကမ်းကပ်သည်။

မြင်းသည်တော် ဆွေဆက်တို့ နေပြည်တော်သို့ သတင်းပို့ သွားကြသည်။

ယင်းသည့်အတွင်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ မြန်မာအချို့သည် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများသို့ အဝင်အထွက်အဆက်အဆံလုပ် ကြသည်။ ယင်းကို မလိုလားသူတို့က ချွတ်ချကြသည်။ အချင်းချင်းခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမည်စိုး၍ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများသို့ အဝင်အထွက်မပြုရဟု မြန်မာဘက်က အမိန့်ထုတ်သည်။

ထိုအခါ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ တစ်အိုး တစ်ကိပ်ထောင် အမြတ်အစွန်းကိုသာ ကြည့်သူများသည် အင်္ဂလိပ်တို့ထံ သံတော်ဦးတင်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့က ကန်ကွက်သော် မြန်မာတို့က ထုတ်ပြီးအမိန့်ကို ပြန်လည် ရုတ်သိမ်းပေးရသည်။ ဤအခါ မြန်မာကုန်သည် ပွဲစားအချို့ သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသူများကို တမင်အဖွဲ့တိုက်၍ ကုလားဖြူ တို့နှင့် ပိုမိုအရောတဝင်မြဲကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ကြည့်မြင်တိုင်သူဌေး ဦးတင်ထွန်း၏သား မျိုးမင်းလည်း ပါရှိသည်။ မျိုးမင်းသည် အမေရိကန်ဘုန်းကြီး မဇ္ဈကာကင်းတိတ်နှင့် ရင်းနှီးသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသည်။ တစ်နေ့တွင် မျိုးမင်းသည် အင်္ဂလိပ် ကုန်သည်များနှင့် စစ်ဗိုလ်များကို ညစာထမင်းကျွေးရန် ဖိတ် ခေါ်သွားသည်။ မြင်းဆယ်ကောင်နှင့် လှည်းယာဉ်သုံးစီး ဦး ဆောင်သော မျိုးမင်းတို့၏ ကုန်စည်လှည်းငါးဆယ်သည် သင်္ဘောဆိပ်မှ ကြည့်မြင်တိုင်သို့မသွားမီ ရန်ကုန်မြို့ အတွင်း၌ ဖုံတထောင်းထောင်းထအောင် သုံးကြိမ်တိုင် လှည့် ပတ်ကြသည်။ မူးမူးရွေးရွေးနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆို ရယ်မောကြသည်။

ညနေရီတရောအချိန်တွင် သူတို့လူစု မြို့အနောက် သရက်တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။ ဤတွင် သူတို့ လူစု မျက်နှာဖုံးအုပ် လူဆိုးများ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရ သည်။ လူဆိုးဗိုလ်သည် လူငယ်လူချောဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။ လူဆိုးများသည် မျိုးမင်း၏

ကုန်စည်များအားလုံးကို ယူသည်။ အင်္ဂလိပ်များ၏ လက်နက်များကိုမူ ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်သည်။ ည ၁၁ နာရီ အချိန်လောက်တွင် ဖမ်းထားသူအားလုံးကို ဘေးရန်မပြုဘဲ ပြန်လွှတ်သည်။ မျိုးမင်းတစ်ယောက်သာလျှင် ထက်ဝတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခေါင်းကွက်ကြားဖြင့်လည်းကောင်း အင်္ဂလိပ်များ ရှေ့တွင် တပြပြီးနောက် နဖူးတွင် 'မျိုးဖျက်' ဟု ဆေးနက်ဖြင့် စာတန်းထိုးခံရသည်။

သည့်နောက်တွင်ကား ကုလားဖြူနှင့်အဆက်အဆံပြုသူ များ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လူယက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံကြရသည်။ ကုလားဖြူများထဲမှ လူဆိုးများ ဝယ်သွားသည့် လက်နက် အရေအတွက်လည်း မနည်းချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရဲဗိုလ်မောင် တို့ လိုက်လံထောက်လှမ်းကြရသည်။ သို့သော် သတင်း အတိအကျ မရရှိချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၌ ကုလားဖြူနှင့်ဆက်ဆံပြုလုပ်ပုံ သူများမရှိတော့။ သည်ကာလတွင် ဟံသာဝတီ ရန်ကုန်မြို့သစ် ဦးမုန်သည် ဓားကိုင် လှံကိုင်တပ်သား သုံးထောင်ငါးရာနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိလာသည်။

မြို့ဝန်သစ်သည် လက်ထောက်အရာရှိများနှင့် နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေးသည်။ ကျူးကျော်သူများကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ မြို့နေ အမှုထမ်းများသည် မိမိတို့ ကျွမ်းသော နယ်ပယ်တစ်လျှောက်သို့ သွားကြရသည်။ မြင်းသည်တော် ဆွေဆက်မှာမူ မြို့ဝန်သစ်က နှစ်သက်သဖြင့် ကိုယ်ရံလက်စွဲတော်အဖြစ် အမှုထမ်းရသည်။

မြို့ဝန် ဦးမုန်သည် ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက် အကြာတွင် ကွန်မင်ဒိုလင်းဘတ်ကို တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် ဖိတ်ကြားသည်။ လင်းဘတ်က သူကိုယ်တိုင်မလာဘဲ လက် အောက်ဗိုလ်ငယ်များကို လွှတ်သည်။ ကုလားဖြူဗိုလ်များ သည် မြို့ဝန်မင်း ဝင်းအတွင်း မြင်းစီး၍ မဝင်ရန် တားမြစ် သည်ကို မနာယူဘဲ အတင်းဝင်သည်။ ဆွေဆက်က လှေ ကားထစ်မှနေ၍ ယဉ်ကျေးစွာ အပြောအလည်ပြောဆိုသည် ကို ခိုင်းပြောတုံ့ပြန်သည်။ ကုလားဖြူဗိုလ်တစ်ဦးက ဆွေဆက် ကို မြင်းနှင့်တိုက်သည်။ ဆွေဆက်က မြင်းပေါ် ခုန်တက်ပြီး ဗိုလ်ငယ်၏လည်မျိုကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထောက်ထားသည်။ သည်တွင်မှ မျက်နှာဖြူများ တပ်ခေါက်သည်။ ကွန်မင်ဒို လင်းဘတ်၏စာကို ဝင်းပြင်တွင် ပစ်ချခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်များသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်၏ နောက်ဆက် အဖြစ်နှင့်မြန်မာဘုရင်ပိုင် ရေနန်းယာဉ်သာ သင်္ဘောကို သန်လျက်စွန်းသို့ ဆွဲသွားသည်။ မြန်မာတို့လိုက်လံ တိုက်ခိုက် သည်။ နှစ်ဖက် အကျအဆုံးများသည်။

မြန်မာဘက်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံ တိုင်ကြားသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘက်က အချက်သုံးချက် တောင်းဆိုသည်။ တောင်း ဆိုချက်အားလုံးကို လိုက်လျောရန် ရွှေနန်းတော်က အမိန့် ချမှတ်သည်။ သို့ဖြင့် မြို့ဝန်ဦးမုန်သည် အင်္ဂလိပ် ဗိုလ်ငယ် များကို တောင်းပန်ရသည်။ သူတို့ရှေ့မှာပင် ဆွေဆက်ကို ဆုံးမရသည်။ ထိုအခါ ဆွေဆက်၏သတင်းသည် ဟိုးလေး တကျော်ရှိသည်။

ရေနန်းယာဉ်သင်္ဘောကို အင်္ဂလိပ်လက်သို့ မပါအောင် တားဆီးရာတွင် သုံးခွဲပဲနင်းကြီး ဦးခွေးဖြူလည်း ပါဝင်ကျဆုံး ရသည်။ ပဲနင်းကြီး၏သမီး မြရွက်နှင့် ဆွေဆက်တို့သည် ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကရင်ကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်မြန်မာစာသင်ကြားခဲ့ရသည်။ သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် ဆွေဆက် နေပြည်တော်သို့ သွားသည်။ မင်းလုလင်အဖြစ်နှင့် အရပ်ရပ် နံ့ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ အမှုထမ်းအဖြစ်နှင့် ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ဤအခါတွင် ဆွေဆက်မှာ အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းသလို ရှိရသည်။ မြရွက်ကို ကြည့်မြင်တိုင်သူဌေးက သူတို့သားနှင့် ပေးစားရန် နားဖောက်လျက်ရှိသည်။ မြရွက်၏ ဖခင် ပဲနင်း ကြီးက အကြောင်းမပြန်သေး။ ယခုမူ ပဲနင်းကြီး ဆုံးခေါ်ပြီ။ မြရွက်၏မိခင်ကား အစောကတည်းက ဆုံးပါခဲ့သည်။

ဆွေဆက်သည် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်များရှေ့တွင် အဆုံးမခံခဲ့ ရသော ဒဏ်ရာများကြောင့် ဘယ်မှ မထွက်ဘဲ နေပါသော် လည်း နာရေးဖြစ်သဖြင့် ရက်မလွန်မီ အကြိုတစ်ညတွင် မြရွက်တို့အိမ်ရှိရာ ပုစွန်တောင်ရွာငယ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

မြရွက် ခရီးဦးကြိုဆိုသည်။ သူမ၏ဘကြီး ဦးမြတ်ထွန်း နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် ဆွေဆက်နှင့် တစ်နေ့တွေ့ရန်ပြောပြီး လေ့ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

ကြည့်မြင်တိုင်သူဌေးသား မျိုးမင်းရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဆွေဆက်ပြန်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ မြရွက်က

တားသည်။ မျိုးမင်းကို မြရွက် ဂရုမပြု ရှိသည်။ မျိုးမင်းက မြရွက်၏ဖခင်နှင့် ဆွေဆက်တို့ကို စော်ကားမော်ကားပြော သည်။ ထိုအခါ မြရွက်က မျိုးမင်း၏ခေါင်းမှ ပဝါစကို ဆွဲဖြတ် ပြီး 'မျိုးဖျက်'ဟူသော စာတန်းကိုပေါ်စေသည်။ မျိုးမင်းသည် မြရွက်၏လက်မှ ပဝါစကိုဖြေယူရင်း မြရွက်၏လက်မှ ကျောက်ကျွတ်နေသော လက်စွပ်ကိုမြင်သဖြင့် တုန်လှုပ် အံ့သြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ ပြောင်ကျောက်တစ်လုံး ကို ထုတ်ပြသည်။ မြရွက်က မျိုးမင်း ဆေးမထိုးလို၍ ငြင်းဆန်စဉ်က ပါးရိုက်သဖြင့် ကျွတ်ကျရစ်သည်ဟု ပြော သည်။ ထိုအခါ မျိုးမင်းက မြရွက်ကို 'ဓားပြမ' ဟု စွပ်စွဲပြီး သူလူများကို ဖမ်းရန်ပြောသည်။

ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သည်။ မြရွက်နှင့်အတူ ဆွေဆက် ရပ် သည်။ လူကြီးများက တောင်းပန်သဖြင့် မျိုးမင်းတို့ မကျေမနပ် ဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။ ဤသို့ ထုတ်ဖော်မပြောသင့်ကြောင်း မြရွက်ကို ဆွေဆက် ပြောသည်။ မြရွက်က ပြောင်ကျောက် ကို နှမြော၍တစ်ကြောင်း၊ ဖခင်မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဘကြီးနှင့် အတူလိုက်နေပြီး ကုလားဖြူတွေကို တိုက်တော့မည့် အတူတူ မထူး၍တစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်ဟု ရှင်းပြသည်။

ဆွေဆက် ပြန်မည်ပြုသောအခါ မျိုးမင်းတို့ရန်ကို စိတ်မချ သဖြင့် တားကြသည်။ ဆွေဆက်ပြန်သည်။ မြရွက်က ဖခင် ၏ ဓားကို ပေးလိုက်သည်။

လမ်းတွင် ဆွေဆက်ကို ရန်သူ ရှစ်ယောက် ဝိုင်းတိုက် သည်။ ဆွေဆက်၏လက်ခါက်ဖြင့် ရန်သူငါးယောက် ကျ

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

သည်။ သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ်တိုက် ရမည်ရှိစဉ် မြရွက်တို့ လိုက်လာသဖြင့် ရန်သူများထွက်ပြေး သည်။

ရန်ကုန်မြို့ဝန်သည် ဆွေဆက်ကို သူ့အိမ်တွင် ဆက် လက်ထား၍ မသင့်တော်ဟု ယူဆသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကို တိုက် ခိုက်ရန်အတွက် တောနယ်တွင် လက်နက်လူသူ စုဆောင်း ရန် ဆွေဆက်ကို အမိန့်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် ဆွေဆက်သည် မြရွက်နှင့်အတူ ဦးမြတ်ထွန်းထံရောက်ရှိသွားသည်။

ဦးမြတ်ထွန်းသည် တွဲတေးတောင်တန်းနှင့် ကွမ်းခြံကုန်း အစပ်တွင် လူပေါင်း ခုနစ်ထောင်ကျော် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိ နေသည်။ ဦးမြတ်ထွန်းသည် ဆွေဆက်ကို 'လူစုမနေနှင့် တော၊ သူ့ထံမှပင် လူတစ်ထောင်ခွဲယူ'ဟု ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ဆွေဆက်သည် ဦးမြတ်ထွန်းထံမှရရှိသော လူတစ်ထောင်နှင့် ကျောက်တန်းတွင် ကျောက်ချ ရပ်သည်။ မြရွက်မူ ဘကြီး ဖြစ်သူနှင့် ကျန်ရစ်သည်။

စောစောပိုင်းတွင် ဆွေဆက်သည် သူတပ်ကို အုပ်ချုပ် ၍ မလွယ်ရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင် စည်းရုံးထားသူများမဟုတ် ဘဲ သူတစ်ပါးလက်မှရရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဦးမြတ်ထွန်းလက်အောက်တွင်ရှိစဉ်က ဆိုင်ရာဆိုင်ရာကို ကြောက်ရွံ့လေးခန့်ကြ၏။ ယခုမူ ရွယ်တူတန်းတူဖြစ်သော ဆွေဆက်ကို မကြောက်ရွံ့ကြ။ ဆွေဆက်စကားကို နား မထောင်။ သူတို့သဘောနှင့် သူတို့ရှိကြသည်။ အနီးပါး ရွာများကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြသည်။ လုယက်ခြင်း၊ တိုက်

ကွန်တော့အင်္ဂတီလွမ်းမိုးသော ဓာအုပ်များ

ခိုက်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ အဓမ္မကျင့်ခြင်းများ ပြုကြသည်။ ကြာလျှင်ခက်ချေမည်ဖြစ်၍ ဆွေဆက်သည် သူတို့၏ ခေါင်း ဆောင်များဖြစ်သော ဗိုလ်ဖားနှင့်ရှမ်းကြီး ဦးနန္ဒတို့ကို တိုက် ခိုက်ဆုံးမရသည်။ ဤတွင်မှ တစ်တပ်လုံး အပိုးကျိုးတော့ သည်။

ဆွေဆက်သည် သူတပ်ကို ဗမာ့တပ်မတော် ဖွဲ့နွဲ့စဉ် အတိုင်း စနစ်တကျဖွဲ့သည်။ တပ်အနေအထားနှင့် တက်လမ်း ဆုတ်လမ်းများ စီစဉ်သည်။ ကုလားဖြူသင်္ဘောများ လာ ရောက်နိုင်သည့် ရေလမ်းခရီးကို လေ့လာစုံစမ်းသည်။

တံငါရွာသူတို့က အရှေ့ဘက်ကမ်းတစ်ခွင်တွင် ကုလားဖြူ သင်္ဘောများရှိသည်ဟု သတင်းပေးသဖြင့် ဆွေဆက်သည် ခဲမက်ငါးရာကိုခေါ်၍ ငါးမန်းလိုက် တံငါလှေ နှစ်ဆယ့် ရှစ်စင်းဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်ဝအရှေ့စူးစူးသို့ ကူးသည်။ မုတ္တမသို့ နေ့ချင်းရောက်သည်။

မုတ္တမတွင် လက်နာဝင်းမျှကြီးနှင့် တွေ့သည်။ မြိတ် ကျွန်းစု၌ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်များ အလုံးအရင်းနှင့်ရှိသည် သာမက ကုန်းတပ်များလည်း ရှိနေကြောင်း သိကြသဖြင့် မုတ္တမမြို့ကို အခိုင်အခံပြုလုပ်ထားသည်။

ဆွေဆက်ရောက်သည့်ညမှာပင် မုတ္တမကို အင်္ဂလိပ်တို့ စတိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်များနှင့်နှစ်ရက်သုံးရက် တိုက်မိကြ သည်တွင် ဆွေဆက်တို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်၊ တိုက်နည်းခိုက်နည်းတို့ကို လေ့လာသိရှိကြသည်။ မိမိတို့က မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရမည်ကို စည်း

စနစ်ချနိုင်သည်။ ချဲ့ဆိုတိုက်ခိုက်နည်း၊ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်နည်းတို့သည် ဆွေဆက်တို့အဖို့ အထူးထိရောက်လှသည်။

ဆွေဆက်တို့သည် ပုတ္တမတွင် သီတင်းတစ်ပတ်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် လက်ကွာဝင်းမှူးကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်တွင် ကုလားဖြူစခန်းတစ်ခုကို ဦးနှင်းတိုက်ခိုက်ရာ လက်နက်သုံးရာကျော်နှင့်စားနပ်ရိက္ခာများ ရရှိခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြစ်ဝသို့ရောက်သောအခါ ကုလားဖြူတို့ထံမှ ရရှိခဲ့သော စားနပ်ရိက္ခာအမျိုးကို တံငါလှေရှင်များအား ပေးသည်။ ထို့နောက်လူအမျိုးကို ဦးမြတ်ထွန်းစခန်းမှတစ်ဆင့် ကျောက်တန်းသို့ပြန်စေသည်။ လူအမျိုးတို့မှ ဆွေဆက်သည် သူနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ခေါ်သွားသည်။

ဦးမြတ်ထွန်းကား နေပြည်တော်သို့သွားနေရာမှ ပြန်မရောက်သေး၊ မြရွက်လည်း နေပြည်တော်သို့ ပါသွားသည်။

ပုတ္တမတိုက်ပွဲအကြောင်း ရန်ကုန်မြို့ဝန်ထံမှ ဆွေဆက်သတင်းပို့သည်။ ထို့နောက် ဆွေဆက်တို့လူစုသည် မြို့ဝန်မင်းကို အသိပေးဘဲ ညဘက်တွင် ကုလားဖြူရပ်ကွက်နှင့် ကုန်လှောင်ရုံများကို မီးရှို့သည်။ ကုန်လှောင်ရုံမှ ပစ္စည်းများကို လှေများဖြင့် သယ်ယူကြသည်။ လင်းဘတ်တို့ သင်္ဘောက လှေများကို လိုက်လံပစ်ခတ်သည်။ ဤအခါတွင် သန်လျင်စွန်းရှိ ကျန်ရစ်သော အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတစ်စင်းကို ဆွေဆက်တို့ ဦးနှင်းတိုက်ခိုက်သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှပစ္စည်းများ၊ လက်နက်များကို သယ်ယူသည်။ သင်္ဘောကို ပျောယူသွားသည်။ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများ လိုက်တိုက်သည်။ ဆွေဆက်တို့ ခုခံတိုက်ခိုက်

သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သင်္ဘောကို ဖောက်ခွဲဖြိုပစ်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်မြို့ဝန်သည် ဤကိစ္စများအတွက် ရှင်းမပြီးနိုင်နိုင်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ရန်ကုန်မြစ်ဝကို စိတ်ဆိုးထားရန်နှင့်ကုလားဖြူများ တက်လာလျှင် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်များပြုလုပ်ရသည်။ ဤအတွင်းပုတ္တမကျဆုံးသည့် သတင်းကြားကြရသည်။ အင်္ဂလိပ် ကုန်းတပ် ရေတပ်များ ရန်ကုန်သို့ ဦးတည်ချီတက်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။ သို့သော် ရွှေနန်းတော်မှ အမိန့်ကလည်း မရောက်လာသေး။ ဦးမြတ်ထွန်း၏ လူများကလည်း ဦးမြတ်ထွန်းအမိန့်မရလျှင် ဘာမျှမလုပ်ဟု ဆိုနေကြသည်။

ထိုစဉ် ဟံသာဝတီကို အင်္ဂလိပ်တို့ စတိုက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ဝန်က ဆွေဆက်၏တပ်ကို ပဲခူးချောင်းဖို့၌ တာဝန်ယူရန် နေရာချထားသည်။ ချောင်းဖို့အတိုင်း တက်လာမည့် ရန်သူရေတပ်ကို တားဆီးတိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဆွေဆက်သည် ခံစစ် တိုက်စစ် အသွင် နေရာယူပြင်ဆင်သည်။

ထိုအတွင်း အင်္ဂလိပ်တပ်များ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို ရသည်။ မြို့ဝန်မင်းနှင့်တပ်ဖွဲ့များ ရွှေတိဂုံတောရကျောင်းမှ ရပ်တန့်ခဲ့ရသည်။ ဤအကြောင်း နေပြည်တော်သို့ သတင်းပို့သည်။ သည်တော့မှ နေပြည်တော်မှ တပ်များစေလွှတ်သည်။ တပ်မတော်နှင့်အတူ ဦးမြတ်ထွန်းပါလာသည်။ သို့သော် မြရွက်ကိုမူ မတွေ့ရ။ မမေးရဲ။ မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်။

ဆွေဆက်သည် ဦးမြတ်ထွန်းနှင့်လိုက်ပါသော်လည်း ပုတ္တမမှ ဆုတ်လာသော လက်ကွာဝင်းမှူးကြီး၏ ဆွဲထားမှုကြောင့် ပဲခူးစစ်မျက်နှာတွင် တာဝန်ယူရသည်။

ပထမအကြိမ် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများ တက်လာသည်ကို ဆွေဆက်တို့ တားဆီးအောင်ပွဲခံနိုင်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲသည်တစ်ကြောင်း၊ ပဲခူးမြို့မှ မွန်များကို အင်္ဂလိပ်တို့ ပရိယာယ်ပြု စည်းရုံးနိုင်သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ပဲခူးကို လက်လွှတ်ကြရသည်။

ဤသို့ အောက်မြန်မာပြည်တွင် ကျွန်ကျော်သူတို့ အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေစဉ်တွင် နေပြည်တော်၌ နန်းလွှဲကို ဆင်နွှဲနေကြသည်။ နယ်ချဲ့ကို တိုက်ရန်မကြိုးစားဘဲ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ပြီး ရာထူးလုနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပုဂံမင်းပြုတ်၍ မင်းတုန်း နန်းတက်သည်။

ဘုရင်သစ်သည် နန်းတက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နယ်ချဲ့ကို မတွန်းလှန်ဘဲ နယ်ချဲ့၏ တောင်းဆိုချက်များကို လိုက်လျောပေးအပ်လိုက်သည်။

ဘုရင်က အရှုံးပေးလိုက်သော်လည်း ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဦးရွှေပန်း၊ ခေါင်းကြီး၊ ခေါင်းကလေးနှင့် ဆွေဆက်တို့ ခေါင်းဆောင်သော ပြည်သူ့လက်ကိုင်များသည် နယ်ချဲ့ကျွန်ကျော် ရေးသမားများအား ပြောက်ကျားစစ်ဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မြစ်ဖိုး ချောင်းဖိုးတစ်လျှောက် ရွာများကို ရွှေ့ပြောင်း

မြင်း၊ ဂျမ်းများ၊ ထောင်ချောက်များ၊ ညောင်ကျင်းများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ခံတပ်များ တည်ဆောက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပြီး ချီတက်လာသော အင်္ဂလိပ်တပ်များကို အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ပန်းတနော်ချောင်းတိုက်ပွဲသည် ထင်ရှားအောင် မြင်လှသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာပြည် သုံးပုံနှစ်ပုံကို သိမ်းယူသော စစ်အင်အားထက် အရေအတွက်ရော၊ ကုန်ကျစရိတ်ပါ နှစ်ဆမျှ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်သော်လည်း မြန်မာပြည်ပျောက်ကွားများကို မချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ဤသို့ မိမိနိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက် ကျွန်ကျော်သူများကို မြှောင်မြှောက်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြသူများကို အိမ်ရှေ့ကနောင်မင်းသားကြီးက တွေ့မြင်လိုသဖြင့် ဆွေဆက်တို့လူစုသည် ရွှေ့တော်၌ ကျင်းပသော မြင်းခင်းစက်သွင်းသဘင်သို့ တက်ရောက်ကြရသည်။

ဤတွင်ဆွေဆက်သည် မြရွက်ကို အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ကြီး၏ မွေးစားသမီးတော် ပဘာဝတီအဖြစ် တွေ့မြင်ရသည်။ ဤပွဲတွင် ဆွေဆက် အံ့မခန်း စွမ်းရည်ပြသည်။ ဩဘာသံမစ်သည်။ သို့သော် ဆွေဆက်သည် မြရွက်နှင့် အတန်းအစားခြားပြီဖြစ်၍ စိတ်တုန်လှုပ်ထိခိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွေဆက်သည် လူအနည်းနှင့် အောက်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ နယ်စပ်ကို အဖြတ်တွင် မြန်မာနယ်ခြားစောင့်တပ်က နယ်ခြားကို မဖြတ်ရန် လှမ်းအော်ပြောသည်။ ဆွေဆက် မကြားရုံ၍ ဆက်အသွားတွင် နယ်ခြား

စောင့်တပ်မှ သွေးသောက်ကြီးက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ ဆွေဆက် မြင်းပေါ်မှ ကျသည်။ သွေးသောက်ကြီးက ဆွေဆက် တို့ကို ကုလားဖြူနယ်သွားပြီး လူယက်တိုက်ခိုက်မည့် လူဆိုး ဓားပြတွေဟု စွပ်စွဲသည်။

ဆွေဆက်၏လူများက နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို နတ်နတ်စင်း ပစ်တော့မည်အချိန်တွင် ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် မြို့စားမင်းကြီးသမီး မြရွှက်တို့ ရောက်လာသည်။ ဆွေဆက် မည်သူနည်းဟု စုံစမ်းစစ်ဆေးသောအခါ သွေးသောက်ကြီးဆိုသူသည် အခြား သူမဟုတ်ဘဲ မျိုးဖျက်ကြီး မျိုးမင်းဖြစ်နေမှန်း သိသောအခါ မြရွှက် ဒေါသ မထိန်းနိုင်ဘဲ မျိုးမင်းနှင့် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ် သည်။ မြရွှက် လက်ချက်ဖြင့် မျိုးမင်း ကျသည်။

ဆွေဆက်ကို သမားတော်ကြီးတစ်ဦးက ကြည့်ရှုကုသ သည်။ အတွင်းသားကို မထိ၊ ကိုယ်အင်္ဂါမချို့တဲ့၊ နှစ်ရက် အတွင်း ဂုဏ်ရာသက်သာလာသဖြင့် မြရွှက်နှင့် စကား ပြောနိုင်သည်။

မြရွှက်သည် မင်းသမီးဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး မျိုးချစ် သူရဲကောင်းကြီး ဆွေဆက်ထံသို့ အပြီးအပိုင် ရောက်ရှိ လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါက ဇတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်ပါပဲ။ ဒီထဲမှာ -
ဇတ်လိုက်ဟာ လူမိုက်တွေကို ဗိုလ်လုပ်ဖို့တာဝန်ပေး အပ်ခြင်းခံရပါတယ်။ ဂူပေဝါပေခံနိုင်ပြီး သေမထူး နေမထူး လူပေလူတေကြီးတွေက နုနုငယ်ငယ်လူရွယ်ကို မထေမဲ့မြင် နေပါတယ်။ အားလုံးက ကြောက်ကြရတဲ့ လူမိုက်ကြီးတစ်ဦး

ဦးနန္ဒက စိန်ခေါ်တယ်။
“မောင်ရင်ငါ့ကို အဲဒီသံချောင်းနဲ့ ရိုက်ရရင် ငါ့ဆရာ တင်မယ်”

“တကယ်လား သေချာပြီနော်”
“အေး” လို့စကားဆုံးတာနဲ့ သံချောင်းကို မြေကြီးထဲက နေ ဆွဲထုတ်ပြီး အဲဒီနန္ဒကြီးရဲ့ ခေါင်းကို ခွင်းခနဲမည်အောင် ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

ဦးနန္ဒကြီး မိုက်ခနဲယိုင်သွားပြီး ခေါင်းမှာသွေးတွေ ယိုမီး ကျလာတယ်။

“မောင်ရင်က ဘယ်သန်လား”
“ညာသန်ပါ”

“ဘာလို့ဘယ်လက်နဲ့ ကိုင်ပြီးရိုက်တာလဲ”
“ညာနဲ့ရိုက်ရင် ခင်ဗျားသေသွားမှာမို့”

မီးလောင်ထားတာကြောင့် နီရဲနေတဲ့ သံလုံးသံချောင်း။ ဒါကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး ရိုက်ရတော့ လက်ဝါးတစ်ခုလုံး အရေပြား တွေမီးကြွမ်းပြီး အသားကင်လို မီးခိုးထွက်ညောင်စော်နံ့နေတာ ပေါ့ (ဆတ်ဆတ်ခါနာလောက်အောင် မီးပူတာကိုတာမှမဖြစ် သလို ခံနိုင်ရည်ရှိတာ)ကြည့်ပြီး
“ငါ-ဆရာတင်တယ်”လို့ ဗလကြီးဦးနန္ဒက ခေါင်းငုံ့ပြီး ဝန်ခံအနှုံးပေးလိုက်တယ်။ နီနီရဲရဲသံချောင်းကို အလွယ် တကူ ဆုတ်ကိုင်ရဲတဲ့မောင် အံ့ဩစရာပဲ။

၅။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်(၁၉၃၀-၂၀၀၂)ရဲ့ သူ့ကျွန်မခံပြီ ၁၉၅၁မှာတော့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်တွေကို ရတနာပုံ၊

မြနန်းစံကျော် ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာ သီပေါဘုရင်ရဲ့ ညီလာခံ ကျင်းပနေတယ်။ စုစုရားလတ်က ဒေါသနဲ့ ချောင်းချောင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတယ်။ “အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူတွေကို မြန်မာ မြေက အမြန်ဆုံးမောင်းနှင်ထုတ်ပစ်ရမယ်။

စုတို့ အောက်မြန်မာပြည်ပါ မြန်မာအောင် စစ်တိုက်ရ အောင်”

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းက စစ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ ရှောင်လွှဲဖို့ အကျိုးအကြောင်းတွေပြပြီး တင်လျှောက်။ ဦးကောင်းက၊ ဥရောပကို ၄ ခေါက်ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ။ ရာထူး အဆင့်သံငယ်၊ သံလတ်၊ သံကြီး၊ ဘုရင့်ကိုယ်စားနန်းရင်းဝန်၊ အိဂျစ်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊ ပါလီမန်တွေ လေ့လာခဲ့ပြီးပြီ။ နိုင်ငံရေးစနစ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်၊ စီးပွားရေးစနစ်၊ စစ်ရေး အင်အား၊ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်အောင် မိမိတို့နဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ကွာခြားနေတာကို သေသေချာချာသိသူ။

စုဘုရားလတ်က အသက် ၂၅ နှစ်၊ မန္တလေးမြို့ပြင်ဆိုလို့ ပုံရွာ၊ မိတ္ထီလာ၊ မကွေး၊ မြင်းခြံလောက်တောင် ရောက်ဖူးသူ မဟုတ် “စု စစ်တိုက်မယ်၊ ကုလားဖြူကောင်တွေကို စုတို့ မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။”

ဦးကောင်းက တောင်းပန်တယ် -
“တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံစစ်ဖြစ်ရတာ မခက်ပါဘူး ဘုရား။

စစ်ဆိုတာ မတိုက်ချင်ပေမယ့် သူက မတရားအလွန်စော်ကား လွန်းရင်၊ မတတ်သာတဲ့အဆုံး၊ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိရင် ခုခံတိုက် ရတာမျိုးလည်းရှိပါတယ်ဘုရား။

နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် ခွင့်လွှတ်ပြေးအေးပြီး ချစ်ကြည်ရင် အကောင်းဆုံးပါဘုရား။ နိုင်ငံမှာသေချာမှ စစ်ဆိုတာ တိုက်သင့် ပါတယ်။

မနေသာတော့လို့ စစ်ဖြစ်ရရင် နိုင်ငံမှာ အကျိုးရှိပါတယ် ဘုရား။ တိုက်လို့ မနိုင်နိုင်တဲ့ စစ်ပွဲမျိုးကို ရှောင်လွှဲတာ အကောင်းဆုံး ဘုရား။”

“ဒီအဖိုးကြီး၊ သေကာနီး၊ ကျောက်ဥးတုန်နေတာနဲ့ သုံးမရဘူး။ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ ထဘီပို့လိုက်” (ယောက်ျားမဟုတ် သလိုပဲ ထဘီဝတ်ထားပါဟု ရှုံ့ချတာ) ကင်းဝန်မင်းကြီးမှန်မှာ မသာမယာနဲ့ လျှောက်တင်သမျှ အခွင့်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ တယ်။

နန်းမတော်မယ်နု၊ ဆင်ဖြူမရွှင်၊ စုစုရားလတ်၊ မြန်မာ ရာဇဝင်မှာ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမသားတွေ သို့သော် ဆင်ခြင်တုံတရားနည်းပါးပြီး၊ ခံစားမှုနောက်သို့ စိတ်အလို လိုက်မိပြီး မှားခဲ့ကြတဲ့ သင်းခန်းစာတွေပဲ သူတို့က ပေးနိုင်ခဲ့ ရှာပါတယ်။ တိုင်းပြည်ပဲ နှစ်နာခဲ့တာပေါ့။

သူ့ကျွန်မခံပြီ၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်လည်းရှိပါတယ်။ ရင်ထဲကို ဆို့နှင့်ပြီး ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းကြေကွဲရတဲ့ ခံစားမှုကို ရတော က ပါတော်မူခန်းပါပဲ။ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ဖြေမဆည်နိုင်စရာပဲ။

သီပေါဘုရင်က ၂၇ နှစ်၊ စုဘုရားက အသက်အစိတ် လောက်၊ ငယ်ရွယ်နုနယ်၊ လူငယ်အရွယ်တွေပါ။ သူတို့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိကြပါဘူး။ ၂ နှစ်ခွဲအရွယ်သမီးတော်လေးနဲ့၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာကတော့ ဆင်စီးလို့မြင်းရံတာပေါ့။

ရွှေဝင်း၊ နောက်ဝင်းတွေ ခင်းပြီး တစ်ခန်းတစ်ခန်းသွားကြမို့ ထုံးစံ။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်စလေဝင်က သီပေါဘုရင်ကို ဂေါ်ပိန်ဆိပ်၊ မြန်မာနန်းယဉ်သာ ရေစကြာပေါ်ကြပါလို့ ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့အခါမှာတော့ နားဆွဲတဲ့ ဘီလီလည်း "Hurry up" မြန်မြန်လာပါတဲ့။

မင်းတုန်းမင်းရဲ့ မိဘုရားခေါင်ကြီး ဆင်ဖြူမရှင် အမယ်ကို အရွယ်တောင် မြေကျင်လျှောက်ပြီး လိုက်ပါရတယ်။ အမြစ်က ဆိုးလှပါတယ်။

ပါတော်မူခန်း၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးတဲ့အခါ -

ရတနာပုံခေတ်အဝတ်အစားနဲ့၊ မန္တလေးမြို့သူမြို့သားတွေအားလုံး ကြိုတင်သင်ကြားပြသထားရခြင်းမရှိဘဲ- အကြိတ်ပြီး ပူဆွေးငိုကြွေးနေကြတယ်။

ညနေစောင်း-နေမင်းကြီးက ဝင်လှပြီ။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးတိမ်တွေ တောက်ပြီး နီနီရဲ့ရဲ့နဲ့။

မြန်မာ့ထီးနန်းရဲ့ နောက်ဆုံးသောဘုရင်၊ ဘုရင်နဲ့

မိဘုရားစုဖုရားလတ်တို့ဟာ၊ မြန်မာပြည်ဆိုတာလည်း လုံးဝ

နိဂုံးချုပ်သွားပြီ။ နိုင်ငံတစ်ခု ကျွန်ုပ်ရပ်မြင်ကွင်း။ ၁၈၈၅

နိုဝင်ဘာလ။ ၁၂၅ နှစ်ကျော်ကြာပေမယ့် မမေ့။

အသည်းတုန်အူတုန် ကြေကွဲထိခိုက်ခဲ့မိတယ်။

အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို

လွှမ်းမိုးတဲ့စာအုပ်တွေက အချစ်ဝတ္ထု စုံထောက်ဝတ္ထုတွေနဲ့

အတူကဗျာစာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ရတာ ကျေနပ်တယ်။

၆။ နန်းမီးတိမ်
မန်းမီးတိမ်ကဗျာများ-ဆရာတင်မိုး ကဗျာစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်သိပ်သဘောကျခဲ့တယ်။ စွဲလန်းခဲ့ရတယ်။
"အလှကိုယ်စီ" တဲ့ တင်မိုးရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် -

"မိုးလမင်းလည်း
သူ့အဆင်းနှင့်၊ အလင်းနှင့်၊
မီးတိုင်ငယ်လည်း
သူ့အရွယ်နှင့်၊ အစွယ်နှင့်၊
ပေယဉ်လည်း
သူ့ဂုဏ်ထူးနှင့်၊ ငုံ့ဖူးနှင့်၊
ဝိတောက်ဝါလည်း
သူ့အခါနှင့်၊ နံ့သာနှင့်၊
မြစ်မြင်နက်လည်း
သူ့သိုင်းကွက်နှင့်၊ လှိုင်းယက်နှင့်၊
မည်သည့်နေရာ၊ မဆိုသာတည့်၊
သူ့မှာကိုယ့်မှာ၊ အလှသာတည့်၊
သဘာဝလျှင်၊
အလှကိုယ်စီ၊ စွမ်းရည်ကိုယ်၊
လက်ဆောင် ငှက်။
အလှဝန်တို့၊ မမြင်မြို့နှင့်၊
ဝန်တို့မူသာ၊ မလှရာတည့်၊
သူ့ဂုဏ်သူသိနီ၊ သူ့အရွှ်နှင့်၊
အချိန်အခါ၊ နေရာဒေသ

ဌာနအလျောက်၊ အရေးရောက်သည်၊
စွမ်းလောက်နိုင်သူချည်းပါတကားတဲ့"

၇။ ဧရာဝတီမှ ဒုဌာဝတီသို့

ကြည်အောင်ရဲ့ကဗျာတွေဟာလည်း ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်ထက်သန်ပြီး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားအရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု ခိုင်မာရှင်သန်ရေးတွေကို လှလှပပ ဖွဲ့ဆိုထားလို့ စွဲစွဲလန်းလန်းကြိုက်တယ်။ တင်မိုး၊ ကြည်အောင်တို့က မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ကလောင်ရှင်။ အင်းဝခေတ် ငါးမီးရှင်ကျော်စွာရဲ့ ကာချင်းထဲက မြားမိုးဖြိုဖြိုဆိုတဲ့ စစ်ရဲ့ သဘောသဘာဝမျိုး ကြည်အောင်ကဗျာတွေမှာ ပါဝင်နေတယ်။ ကဗျာဆရာတွေကိုလည်း အားကျမိတယ်။

၈။ သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ အစွဲဆုံးဝတ္ထုတွေကတော့ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ မုန်းရစ်လေဦးနဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင် ဝတ္ထုတွေပဲ။

စိမ်းနေဦးမည့်ကျွန်တော့်မြေ မြေညာအိပ်မက်မြို့ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်၊ မောင့်ဘဝညာအလားကျယ်၊ ဤမြေမှသည်စတဲ့ ဝတ္ထုတော်တော်များများဟာ ဖတ်ရင်းနဲ့ မျက်ရည်ကျမိအောင် လွှမ်းမိုးပါတယ်။

အချို့စာသားတွေဟာ အခါခါအထပ်ထပ်ဖတ်ရင်း အလွတ်ရနေပါတော့တယ် -

"ဘဝဟူသည်ကို သစ်ရွက်နှင့်ပမာနှိုင်း၍ ခိုင်းစတမ်းဆိုပါလျှင် -

တစ်မိုးတံတွင် တစ်လွှာရှိ၍ ထိုတစ်လွှာပင်လျှင် တစ်ရွက်မည်လေသော ညောင်ရွက်နှယ်ဘဝမျိုးလည်းရှိပါ၏။
တစ်မိုးတံတွင် အလွှာငယ်တစ်ဆယ်မက ကြွယ်လှသော စိန်ပန်းရွက်နှယ် ဘဝမျိုးလည်းရှိပါ၏။
ခိုင်နှင့်မောင့်ဘဝမှာမူ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်မည်လေသော စွယ်တော်ရွက်ဘဝနှယ်ပါခိုင်။ တစ်လွှာကြွေဆင်းလေခဲ့ပေမယ့် တစ်ရွက်မမည်လေသော မောင့်ဘဝပါခိုင်။"

တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်

ဝတ္ထုထဲမှာ ခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သေဆုံးသွားတယ်။ မောင်က လွမ်းနေရင်တယ်။ စာဖတ်ရင်းနဲ့ သူ့ကို သနားပြီး ဖျက်ရည်ကျခဲ့ရပါရဲ့။

ခိုင်ဝတ္ထုထဲက မောင်ကိုအားကျပြီး စံထားကာ အထက်တန်း ကျောင်းသားလေးဟာ ကြီးစားရင်းနဲ့ ခွဲစိတ်ကုပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ် စိန်လင်း၊ ပဌာန်းတရားကို လူတိုင်းနားရှင်းအောင် ရေးသားခဲ့တဲ့ စိန်လင်း (ခွဲစိတ်နှင့် ကင်ဆာပါရဂူ) ဖြစ်ပါတယ်။

၉။ မုန်းရစ်လေဦး

မုန်းရစ်လေဦးဝတ္ထုထဲက ဗိုလ်သက်ပန်ကတော့ သူ့မှာ တိုက်ပွဲဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရလို့ ဗုက္ကတိဘဝဓို့ သူချစ်သူကို ရှောင်ဖယ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကို မသိဘဲ စိမ်းကားရက်လေချင်းလို့ မုန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာမှ တောင်းပန်ပြောဆိုမိမ့်ပေးမနေဘဲ တစ်ခါက ချစ်သူပေးတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကို အမှတ်တရလေးကို အမျိုးသမီးရဲ့ သားလေးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးပြီး ချိုင်းထောက်ကြီးနဲ့ ကုန်းကမူလေး အတိုင်း ထော့ကျိုး-ထော့ကျိုးနဲ့ ဆင်းသွားလေရဲ့။

ရွက်ဝါကြွေတဲ့ နွေဦးသမယပေါ့။
လေဈေးတွေကလည်း ဝှေးယမ်းတိုက်ခတ်နေတယ်။
လေဈေးပွေစ၊ ညနေဆည်းဆာ...
ဥဩဖျို၊ နွေတေးရှင်ရဲ့ သစ်ကိုင်းထက်မှာ
သံစာစာနေကြိုတေးကိုသာ လေးတွဲမှန်စွာ
တေးဖွဲ့ပြန်ရှာ သူလည်းတစ်ကိုယ်တည်းအဖော်ကွဲ့။

ကျယ်လည်း မင်းလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ။ ရော်ဝါရွေး-ညောင်းရွက် ဖြူတော့၊ လေအသော့ ပြောအလျှော့ နွေတစ်ကျော့ရောက် ပြန်လေပြီတစ်ခါ...။

ချစ်တယ်ဆိုတာ ရယူလိုခြင်းလား။ ပိုင်ဆိုင်ရမှ ချစ်တာ အစစ်အမှန်လား။ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ အနှစ်နာခံခြင်း၊ ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာကော ချစ်ခြင်းရဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ မဟုတ်ပါလား။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေကို အများကြီးဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဝတ္ထုဖတ်ရတဲ့အခါမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိခိုးရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး မဟုတ်ရဘူးလို့ သိနားလည်ခဲ့ရတယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်မှာ အမှတ်တရစွဲစွဲလန်းလန်းနှစ်သက်ခဲ့တာတွေက -

- ၁၀။ - ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ဗေဒါလမ်းကဗျာ ၄၁ ပုဒ်
- အရှင်ဇနကာဘိဝံသရဲ့ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ
- ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံရဲ့ ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း
- စာအုပ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့
- တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှစပြီး
- တစ်သက်တာလုံး အရင်းနှီးဆုံး
- အဖော်မွန်မွန်တွေ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။
- "ချောင်းရေကဖောင်၊ တောင်လေကသွေး
- ရွှင်လင်းယဉ်မြိုင်မြိုင်နဲ့
- ပန်းတိုင်ကို ပန်းခိုင်ဆိုက်အောင်

အားစိုက်ပါလေး"

ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ အဆုံးအမ။

မိမိဘဝမှာ ပန်းတိုင်းကို ပန်းခိုင်ဆိုက်ရအောင် ကိုယ်တိုင် အားစိုက်ရမယ်ဆိုပြီး စာကြိုးစားပါတယ်။

ပန်းပန်လျက်ပဲ၊ ဗေဒါလမ်းကဗျာအမှတ်(၁၀)ကိုတော့ ခင်နှင်းယုရဲ့ဝတ္ထု။ ဒါရှိက်တာ ဦးချစ်ခင်ရဲ့ရှုပ်ရှင်၊ စန္ဒယား ချစ်ဆွေရဲ့ဂီတသံစဉ် တေးသွားဖွဲ့စည်းမှုနဲ့ ကြည်ကြည်ငွေးရဲ့ တေးသံချင်းအဖြစ် သီဆိုဟန်တို့ရဲ့ ထိပ်တန်းအနုပညာ ဖန်တီးမှုတွေပေါင်းစုံခြင်းက အချို့ပေါ်သကာ လောင်းထားလို့ အသည်းထဲမှာ စွဲနှစ်ခဲ့ရပါတယ်။

၁၁။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ

ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာဆိုတဲ့စာအုပ်ကို မဖတ်ရသေးမီနဲ့ ဖတ်ပြီးတဲ့အခြေအနေ၊ ဘဝအမြင် အများကြီးပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲ၊ ဘဝရဲ့ ပန်းတိုင်က ဘာလဲ၊ ဘဝရဲ့နိယာမတွေ၊ ဓမ္မသီအိုရီတွေကဘာလဲ။ သိမြင်ရပါလိမ့်မယ်။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ (၁၉၀၀-၁၉၇၇)ရဲ့ "အမရပူရမဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၏ ကံဉာဏ်ဝိရိယပြည့်မှတရား" နမူနာတစ်ရပ်ဖော်ပြပါရစေ-
လှဲ့ဆော်မှုပါမှတ်ဖြစ်သည်

ဘုန်းကြီးက ပရိတ်သတ်ကို ဘာနားလည်စေလိုသလဲဆိုတော့ "ကံဆိုတဲ့ဥစ္စာစေတနာကို ခေါ်တယ်"လို့ ဘုရား

လို သတ္တိညံ့တဲ့ စေတနာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လှဲ့ဆော်မှုတစ်ခုပါနေတယ်။ လှဲ့ဆော်မှု တစ်ခုပါလို့ သူ့ကို 'ကံအမှုသည်'လို့ နာမည်တပ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဘာဥပမာပေးသလဲဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို လူတစ်စုက ပိုင်းနှိပ်စက်ကြတယ်။ နှိပ်စက်တဲ့အခါ ဒီပြင် လူတွေက နည်းနည်းပါးပါး ထိုးလား၊ ကြိတ်လား လောက်လုပ်တယ်။ လူတစ်ယောက်က ထိုးလိုက်တဲ့ ဥစ္စာ ဆုံးသွားတယ်။ ဘယ်သူတရားခံလဲလို့ဆိုရင် အဲဒီသေအောင် ထိုးလိုက်တဲ့ သူဟာ 'အမှုသည်' တရားခံပဲ။

အဲဒီလိုပဲ၊ စိတ် စေတသိက်တွေဟာ အာရုံတစ်ခုကို ယူတဲ့အခါမှာ ဖဿ စသည်တို့က သိပ်ပြီးမထိရောက်ဘူး။ စေတနာကတော့ သိပ်ပြီးတော့ထိရောက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် စေတနာကို 'အမှုသည်' 'လက်သည်' 'ကမ္မ' 'ကံ' လို့ သတ်မှတ်တယ်။ ဒီတော့ဘုန်းကြီးထပ်ပြောမယ်နော်၊ စေတနာတိုင်းကို ကံ ခေါ်သလားဆိုတော့ လှဲ့ဆော်နိုင်လောက်အောင် သတ္တိထက်တဲ့ စေတနာကိုသာ ကံခေါ်တယ်။ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ စေတနာတွေ ဖြစ်တယ်။ ကံ မခေါ်ဘူး။ မျက်စိနဲ့မြင်ခိုက်နားနဲ့ကြားခိုက် လျှာနဲ့အရသာကိုခံယူခိုက်စသည်တို့မှာ စေတနာပါတယ်။ ကံမခေါ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လှဲ့ဆော်တဲ့ သတ္တိမရှိလို့။

အဲဒီတော့ ကံလို့ခေါ်ရတဲ့ဥစ္စာ၊ ကုသိုလ်နေရာမှာဆိုရင် ဒါနပြုတယ်၊ မြန်မြန်ယှက်ယှက်ပြုတယ်၊ အားရပေးပြုတယ်။ သီလဆောက်တည်တယ်။ ကိုယ့်သီလလေး မကျိုးမပျောက် မပေါက်မပျက်အောင်ထိန်း။ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများ

နေတယ်။ အာရုံစင်အောင်လို့ ကြိတ်ကြိတ်နယ်နယ်ကြိုးစားပြီး ပွားများနေပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စေတနာတွေ လှုံ့ဆော်မှု ပါနေတယ်။

ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်ပြုနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ပန်းကန်ဆေးစရာ ဆိုလည်း သူက ဆေးတယ်။ ချက်စရာ ပြုတ်စရာ ရှိတော့ လည်း သူက ချက်ပြုတ်ပေးလို့၊ ပြင်စရာ ဆင်စရာရှိတော့ လည်း သူကပြင်ဆင်ပေးလို့၊ စိတ်က အင်မတန် စေတနာ ထက်သန်စွာနဲ့ ဝေယျာဝစ္စပြုနေတယ်။ အဲဒီစေတနာမှာလည်း ကံဆိုတာ ပါနေတယ်။

အကုသိုလ်ဘက်ကနေ ကြည့်ရင် သူ့အသက် သတ်မယ် ဆိုတော့ စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့သတ်တယ်။ သူ့ဥစ္စာတွေ မတရားယူမယ်ဆိုတော့ ကျွေးကျေနပ်နပ်နဲ့ လိမ်လည်ပြီး လှည့် ပတ်ပြီး မတရားယူ။ အဲဒီလိုစသည်အားဖြင့် အကုသိုလ် ဘက်ကလည်း လှုံ့ဆော်တဲ့ စေတနာပါရင် အဲဒီစေတနာကို ကံလို့ခေါ်တယ်။ စေတနာတိုင်းကို ကံမခေါ်ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့သွားရင်းလာရင်း ဟိုမြင်ဒီမြင် အမှတ်တမဲ့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်တွေဟာ ကံလို့ဆိုရပေမယ့် တချို့ဟာ တွေဟာ ဘာမှ နောက်ကိုအကျိုးပေးလောက်တဲ့ သတ္တိမရှိ ပါဘူး။ မည်မည်ရရလှုံ့ဆော်တဲ့ စေတနာပါလာမှ အကျိုး ပေးလောက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံလို့ ခေါ်ရပါတယ်။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပါပဲလို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောတဲ့ဝါဒကို ဝေဖန်တတ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဆိုပါတော့ ထမင်းချက်တယ်၊ ထမင်းချက်တာကံပဲ၊ အလုပ်ပဲ၊ ထမင်းချက်လို့ ထမင်းစားရ

တာ အကျိုးပဲလို့ ဆိုတာကတော့ ပေါ့ပေါ့ကလေးပါ။ ဝါက ကံရဲ့အစွန်အဖျားလောက်ရှိပါတယ်။

ကံသည်ချက်ချင်းအကျိုးမပေး

အခုဘုန်းကြီးပြောနေတဲ့ဟာ လေးလေးနက်နက် ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်နေပါတယ်။ နားလည်ပါနော်။ ပြီးတော့ ကံဆိုတဲ့ဥစ္စာဟာ ချက်ချင်းအကျိုးမပေးပါဘူး။ စောစော ကလို အခု ထမင်းချက် တော်ကြာ ထမင်းစားရတယ်။ ဒီလို အကျိုးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

န ဟိ ပါပံ ကတံ ကမ္မံ၊ သဇ္ဈင်္ခီရဝ မုစ္ဆတိ။

သုန္ဒရီ ဇာလမန္တတိ၊ ဘသ္မစ္စန္ဒောဝပါဝကော။

ဒီကံဆိုတဲ့ဥစ္စာကို နွားနို့ဥပမာနဲ့ သတိထားလိုက်စမ်း ပါ။ နွားနို့ဟာ အခုညင် ချက်ချင်း နို့ချဉ်မဖြစ်ဘူး အခု နို့ညစ်တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲနေသေးတယ်။ နောက်တော့မှ အချဉ် ဓာတ်ခံပါတဲ့ ဘိုးထဲကို ပြောင်းထည့်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် အချဉ် ဓာတ်တွေဘာတွေ ထည့်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရက်ကလေး နည်းနည်းကြာလိုက်၊ အဲဒီလိုမှနွားနို့ဟာ ချဉ်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ပြောင်းတယ်။ တခြားနွားနို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနွားနို့ကို အခုနလိုလုပ်မှ နွားနို့ချဉ်ဖြစ်သွားတယ်။ ချက်ချင်း နွားနို့ မချဉ်ပါဘူး။

ဓမ္မာ- စေတသိကံ နာမ်ဓမ္မာတရားတို့သည်၊ ပုဂ္ဂိုလ်- အဘိဇ္ဈာအစရှိသော တရားတို့ကြောင့် ပျက်စီး၍နေသော ဖျက်ဆီးအပ်သော၊ စေတသာ- စိတ်ဖြင့်၊ စေတသာတိ ဝါ- အကယ်၍မူလည်း ပြောတဲ့၊ စေ ကရောတိ ဝါ- အကယ်၍

မူလည်း ပြုအံ့၊ စေစန္တတိဝါ- အကယ်၍မူလည်း ကြံစည် အံ့၊ တကော- ထိုသို့ ပြောဆိုပြုလုပ်ကြံစည်ခြင်းကြောင့်၊ နံ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲသည်၊ အန္တေတိ-အစဉ်လိုက်၍ လာလေတော့သည်။ ကိမိဝ-အဘယ်ကဲ့သို့နည်း။ ဝဟတော- လှည်းဝန်ကိုဆောင်၍နေသောနွား၏။ ပဒံ-ခြေရာသို့၊ စက္က- လှည်းဘီးက အမြဲလိုက်ပြီး နင်းနေသလိုပဲ၊ အကုသိုလ်ကံက ပြုတဲ့လူရဲ့ နောက်ကို အမြဲလိုက်ပြီးတော့နေတယ်။ ချက်ချင်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်က လိုက်နေတယ်။ အကျိုးပေးခွင့်ရရင် ပေးမလို့ နောက်က လိုက်နေတယ်။ ကုသိုလ်ကံကလည်း ဒီလိုပဲ၊ လူသွားတဲ့နောက် အချိန်က လိုက်နေသလိုပဲ၊ ကုသိုလ် ကံတွေက နောက်က လိုက်ပြီးတော့နေတာပဲ။ စဉ်းစားဖို့၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် နောက်ကလိုက်ပြီး နေသလိုပဲ။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့က ထပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားရမယ်။

သန္တောနေတံ ကမ္မံ နာမ၊ န နိဗ္ဗုတိံ သဗ္ဗသော၊ သဝိသေသံ နိဓေတွာပိ၊ သမယမ္ပိ ဝိပစိတံ။

ကံဟာ ဘုန်းကြီးသန္တာန်မှာဖြစ်တယ်။ အားလုံးပရိသတ် သန္တာန်မှာဖြစ်တယ်။ ကံဖြစ်ပြီးလို့ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လဲ ဘုရား၊ ကံဟာလည်း ဖြစ်ပျက်ပဲ မဟုတ်လားတဲ့။ ရုပ်နာမ် ကမ္မဋ္ဌာန်းနယ်ကနေပြီးတော့ကြည့်၊ ဖြစ်ပျက်ပဲတဲ့၊ ကံလည်း နာမ်တရားဆိုတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်ပျက်ပဲ။ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ ကံတရားက ဘယ်နှယ်နောက်က လိုက်နေဖို့လိုသေးသလဲ။ နွားနောက်ကနွားရဲ့ခြေရာကို လှည်းဘီးနင်းလိုက်နေသလို လိုက်ဖို့ လိုသေးသလဲ။ လူနောက်က အရိပ်ပါနေသလို ဒီကံက

အရိပ်ပါနေဖို့ လိုသေးသလဲ။ သန္တာနေ - သတ္တဝါတို့သန္တာန်၌။ ဧတံကမ္မံ နာမ- ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး၊ အမျိုးမျိုးဖန်၊ ကံဟုခေါ်ရိုး၊ ဤ စေတနာမျိုးသည်။ နိဗ္ဗုတိ-အကြောင်းအားလျော်စွာ ချုပ် ပျောက်၍သွားရသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗ သော-ကြွင်းမဲ့ဥသည့်၊ အနှိန်ကုန်အောင်၊ လုံးဝပင်။ မချန်ခွင်းဘဲ။ န နိဗ္ဗုတိ- ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်၊ အနေရောက်အောင်၊ ချုပ်ပျောက် ပျက်စီး၍ အချည်းနှီး မဖြစ်ကြချေတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့်လို့ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဘာမှမကျန်အောင် ချုပ်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ သမယမ္ပိ- အကြောင်းသင့်၍၊ အခွင့်သင့်ရာ၊ ဤအခါ၌။ ဝိပစိတံ- ဆိုင်ရာ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို ပေးခြင်းငှာ။ သဝိသေသံ- မိမိအတွက်သာ၊ မပျက်သာအောင်၊ ထက်စွာကျစ်လျစ်၊ သတ္တိ နှစ်ကို၊ နိ ဓေတွာပိ - မကင်းမမှန်၊ အရင်းခံဖို့၊ သွင်းနှံမြှုပ် ထားပြီး၍သာလျှင်...။

တယ်စဉ်းစားစရာကောင်းတယ်။ စေတနာဆိုတဲ့ ကံဟာ ချုပ်တယ်။ အခြားနာမ်တရားတွေချုပ်သလို ကံဟာ ချုပ်တယ်။ အခြားနာမ်တရားတွေချုပ်သလို သူလည်း ချုပ် တာပါပဲ။ ချုပ်လိုက်ပေမယ့်လို့ သတ္တိကျိန်နေသေးတယ်။ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတာ မဟုတ် ဘူး။ သတ္တိကျိန်နေသေးတယ်။ သတ္တိက အကောင်အထည်မဟုတ်ဘူး။ နော်၊ အဲဒီ တော့ ဒီတရားတော်ကိုအခြေခံပြီး စဉ်းစားရတယ်။ အချိ

လူကြီးတွေက ကွယ်လွန်သွားတယ်။ သားသမီးတွေကို ဘာမှ အမွေအနှစ်ပေးမထားနိုင်ခဲ့ဘူး။ အမွေအနှစ်တင်မဟုတ်ဘူး။ အချိန်အဝါလည်း ဘာမှပေးမထားခဲ့နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ညှပ်လို့ ညှပ်လို့။

တချို့လူကြီးတွေ ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုပါတော့။ အမွေဆိုတာ အကောင်အထည်ထင်ရှားလို့ ဥပမာထဲက ဖယ် လိုက်ပါ။ အချိန်အဝါပေးထားခဲ့တယ်။ သားကလည်း မညှပ် ဘူးဟေ့၊ သူ့အဖေက ဘယ်လောက်ဘယ်လို အဆင့် အတန်းကပဲ။ သူ့သားကလည်း မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့လာတာ။ ဟော အချိန်ပါလာ တယ်။ ဟော သူ့အဖေအချိန်နဲ့လေ။ ရောင်းလို့ ဝယ်လို့၊ ပေါင်းလို့၊ သင်းလို့၊ ဆက်ဆံလို့တယ်ကောင်းတာပဲ။ အချိန် ဆိုတာ ဘယ်လိုအကောင်ပုံစံမျိုးမှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူးလား၊ ရှိတယ်။ အားလုံးနားလည်တယ်။ အခုဟာက အဖေအချိန်နဲ့ပဲ။ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ အရင်း အနှီးတော့ မရှိပါဘူး။ အဖေအချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအဖေဟာ ဘယ်နှယ့်အဖေလဲဆိုတော့ သူ လူ လောကမှာ နေတဲ့အခါမှာတုန်းက သူများလိုပေါ့ပေါ့ဆဆ သမား မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကိစ္စမှာလည်း သူက ကုလိုက်ညီလိုက် အပေါင်းအသင်းမှာလည်းတော်၊ အရောင်းအဝယ်မှာလည်း တော်ဆိုတော့ သူ့မှာ လူရော ပစ္စည်းတွေရော ပျောက်သွား တာတောင်မှ အချိန်ကျန်နေခဲ့ပြီးတော့ သားသမီးအပေါ်မှာ ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ကံတရားဟာ ဒီပြင် စေတနာ

တွေလို ချုပ်ပေးမယ့်လို့ သတ္တိတော့ ကျန်ရစ်တယ်။ အချိန်ကျန် နေခဲ့တယ်။ အဲဒီသတ္တိကို တရားတော်က ဘာခေါ်သလဲဆို တော့ ကမ္မပစ္စည်း၊ ကမ္မသတ္တိနဲ့ ကျေးဇူးပြုတယ်လို့ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ဟာ အဲဒီအချိန်သတ္တိက ကျေးဇူးပြုတာပါပဲ။ သတ္တိထက်လေ အကျိုးပေးသန်လေ

အဲဒီအချိန်သတ္တိဟာ စေတနာတိုင်းမှာ ရှိသလားဆို တော့ အခုနကဘုန်းကြီးပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ တချို့မိဘ တွေ ဆုံးသွားတော့ ဘာမှမကျန်ရစ်ဘူး။ အမွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်သတ္တိ မကျန်ရစ်ဘူး။ အချို့အဖေတွေ အဖေတွေ ဆုံးသွားတော့ အချိန်သတ္တိလေးတွေ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ကျန်ရစ်တယ်။

တစ်ချို့စေတနာတွေ အိပ်ပျော်တဲ့အခါမှာဖြစ်တဲ့ စေတနာဆိုပါတော့။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ စေတနာတွေ ချုပ်သွား တယ်။ ဘာသတ္တိမှ ကောင်းကောင်းမကျန်ရစ်ဘူး။ တချို့က ကောင်းကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဆိုးဆိုးလည်း မကျန်ရစ်ဘူး။ ဘာမှ မကျန်ရစ်ဘူး။ တချို့စေတနာတွေဟာ အင်မတန်ညံ့တယ်။

တချို့စေတနာတွေကတော့ ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ရှိ လိုက်တာလေ။ သတ္တိကို ကောင်းကောင်းကျန်ရစ်တယ်။ မဂ္ဂစေတနာတွေများကျတော့ သတ္တိကောင်းလွန်းလို့ ချက်ချင်း အကျိုးပေးတယ်။ ဘာလို့တုံး၊ သတ္တိ သိပ်ကောင်းလို့။

သန္တာနေ-သတ္တဝါတို့သန္တာန်၌။ ဧတံ ကမ္မံ နာမ- ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး၊ အမျိုးမျိုးဖန်၊ ကံဟု ခေါ်ရိုး၊ ဤ စေတနာမျိုးသည်။ နိရုဇ္ဈမာန်-အကြောင်းအားလျော်စွာ ချုပ်

ပျောက်၍ သွားရသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗသော- ကြွင်းမဲ့ ဥဿုံ အချိန်ကုန်အောင်၊ လုံးစုံပခင်း၊ မချန်ခွင်းဘဲ။ န နိဗ္ဗတိ- ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်၊ အနေရောက်အောင်၊ ချုပ်ပျောက် ပျက်စီး၍ အချည်းနှီးမဖြစ်ကြချေ။ သမယမိ-အကြောင်းသင့် ၍၊ အခွင့်သင့်ရာ၊ ဤအခါ၌။ ဝိပစ္စိတံ-ဆိုင်ရာ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ပေးခြင်းငှာ။ သဝိသေသံ-မိမိအတွက်သာ၊ မပျက် သာအောင်၊ ထက်စွာကျစ်လျစ်၊ သတ္တိနှစ်ကို။ နိဓေတောဝိ- မကင်းအမှန်၊ အရင်းခံဖို့၊ သွင်းနဲ့ မြှုပ်ထားပြီး၍သာလျှင်။ နိရုဇ္ဈတိ-ဥပါဒ် ဌီ ဘင်၊ အစဉ်စေ့ရောက်၊ ချုပ်ပျောက် ပျက်စီး ရလေသတည်းတဲ့။

အကျိုးပေးရာ အခါအလိုက် ကံအမျိုးမျိုး

အကျိုးပေးတဲ့အချိန်ကို လိုက်ပြီး ကံက လေးမျိုးရှိတယ်။ ဒိဌဓမ္မဝေဒနိယကံ-ဒီဘဝအကျိုးပေးတဲ့ကံ၊ ဘယ်လိုက်မျိုးလဲ၊ ကုသိုလ်နေရာမှာ ဒါနကုသိုလ်ဆိုပါတော့၊ ကိုယ့်စေတနာ ကလည်း ထက်သန်လွန်းလို့ ပစ္စည်းကလည်းပဲ တရားသဖြင့် ရတဲ့ ပစ္စည်းမို့လို့၊ စိတ်ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြုလိုက်တယ်။ ခုနစ်ရက်အတွင်းလောက် အကျိုးလာပေးတယ်။ အဲဒါကို ဒိဌဓမ္မဝေဒနိယလို့ပြောတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပြောမယ်။

တစ်ခါတုန်းက သူများလယ်ကို အငှားထွန်ရတဲ့ လယ်ထွန် သမား တစ်ယောက်၊ မောင်ပုဏ္ဏတဲ့။ သူ မနက်စောစော လယ်ထွန်ဖို့ ထွက်လာတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရဟန္တာ သမာပတ်က ထပြီးတော့ ဆွမ်းခံကြမယ်လို့ လယ်တောအနီး အပါးမှာ ရောက်လာတယ်။ "ဟော ကိုယ်တော်မြတ် အစော

ကြီးပါလား" ဆိုပြီးတော့ မျက်နှာသစ်ရေ ကြည်ကြည်ကလေး ယူပြီးတော့ ကပ်လိုက်တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက မျက်နှာသစ် လို့ ပလုပ်ပါကျင်းပြီးတော့ အချိန်ကလေး စောင့်ပြီးတော့ နေတယ်။ မောင်ပုဏ္ဏကလည်း လယ်ထွန်လျက်ပေါ့လေ။ အချိန်စောင့်တာက မောင်ပုဏ္ဏရဲ့ရနီး အစားအသောက် အပို့လာတာကို စောင့်တာ။

ဟိုက လာပြီလို့ဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဆွမ်းခံ ကြတယ်။ အမျိုးသမီးက အလိမ္မာဖြစ်နေတော့ "အိုး ဟန်ကျ လိုက်တာ" ဆိုပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာကို သူ့ယောက်ျားဖိုယူလာတဲ့ ထမင်းကို လောင်းလှူလိုက်တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း ဒီဟာကိုပဲမြင်လို့ ချိန်ထားတာ။

ဆွမ်းကပ်ပြီးတော့ လယ်သူမအမျိုးသမီးကလည်း ပြန်ပြီး ထမင်းကပျာကယာချက်ရှာတယ်။ ချက်တော့ နည်းနည်း နေမြင့်လို့သွားပြီ။ နေမြင့်သွားတော့ ယောက်ျားကလည်း လယ်ထွန်လို့ အချိန်လေး နည်းနည်းကျော်တာနဲ့ ထွန်ရပ်ပြီး စောင့်မျှော်နေတယ်။ ထမင်းနည်းနည်းဆာပြီ၊ မလာဘူး။ နည်းနည်းတော့ စိတ်ကလေး ကွက်ချင်း ကွက်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ အမျိုးသမီးက ပျာယီးပျာယာနဲ့ မြန်မြန်ချက်ပြီးတော့ 'ကိုယ့်ဏှမို့ ထမင်းကို လောင်းလှူလိုက်ပြီးတော့မှ ပြန်ပြီး ချက်နေရလို့ နည်းနည်းနေမြင့်တယ်နော်၊ စိတ်ဆိုးမနေနဲ့'။

ဘုန်းကြီးက ဒီအမျိုးသမီးကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဒီကား သံလေး ကြည်ညိုလွန်းလို့၊ မောင်ပုဏ္ဏက "ဟာ ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ပဲ ငါက အရှင်မြတ်ကို မျက်နှာသစ်ရေ ကပ်လိုက်သေး

တယ်။ ငါ့ထမင်းကိုလည်း အရှင်မြတ်က ဘုန်းပေးတော်မူတယ်နော်၊ ကောင်းလိုက်တာလေ" ဆိုပြီး တော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ထမင်းလေး ဘာလေးစားပြီးတော့ နေတယ်။ အိပ်တာလည်း သူ့ဇနီးနားမှာပဲ အိပ်တယ်။ ဆိုပါတော့နောက် အိပ်ရာက နီးတော့ လယ်ထွန်တဲ့ထွန်ခဲ တွေဟာ အရောင်တောက်ပြီးနေလို့ ဘာတွေများပါလိမ့်လဲဆိုပြီး သူသွားကြည့်တော့ ထွန်ခဲတွေဟာ ရွှေတုံးတွေ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဒီရွှေတုံးတွေကို စုပေါင်းပြီးတော့ ရှင်ဘုရင်ဆီ ဆက်တော့ ရှင်ဘုရင်က သူတို့ကို သူဌေးအရာမြှောက်လိုက်တယ်။

ကိုင်း၊ ချက်ချင်းအကျိုးပေးတယ်။ ခုနစ်ရက်အတွင်း အကျိုးပေးတယ်။ အဲဒါမျိုးကို ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကလို့ ကောင်းတဲ့ဘက်က ပြောတယ်။

မကောင်းတဲ့ဘက်က ကြည့်ရအောင်။ ဘုရားရှင် အလောင်းတော် ခန္တီဝါဒီရသေ့ ဘဝတုန်းက ကလာဗုမင်းက ဥယျာဉ်ထဲမှာ မောင်းမမိသံ အခြွေအရံတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးသောက်စားပြီးနေတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော်က ရသေ့ဖြစ်ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ နေတယ်။ ရှင်ဘုရင်က သောက်စားမူးယစ်ပြီး မောင်းမငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းစားပြီး မှိန်းနေတယ်။ ရှင်ဘုရင်လည်း အိပ်ပျော်ရော ဒီပြင်မောင်းမတွေက ထသွားပြီး ဥယျာဉ်ထဲ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်တော့ ရသေ့မြင်တာနဲ့ ရသေ့နားသွားဦးချပြီးတော့ ရသေ့ဟောတဲ့တရားတွေ နာနေကြတယ်။ ဒီက မောင်းမငယ်က မခံချင်ဘူး။ သူ့မှာတော့ ဒီလိုနေရတယ်။ သူတို့ကတော့

ဟိုမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ဆိုပြီးတော့ နည်းနည်းလှုပ်တော့ ဘုရင်က နိုးလာတယ်။

"ဟိုဟာတွေ ဘယ်သွားကုန်ကြလဲ" ဆိုတော့ သူက ကတုံးကတိုက်ပေါ့လေ။ ဟောဟိုက ရသေ့နား ဘယ်ရယ်ညာရယ်နဲ့လို့ ပြောတော့ ရှင်ဘုရင်က ရှုရှုရှုရှုရှုရှုရှု ရသေ့နားသွားပြီး သင်ကဘာဝါဒရှိသလဲလို့ မေးတော့၊ "ငါက ခန္တီဝါဒရှိတယ်၊ ငါက သည်းခံတာပါပဲ။" "သင်သည်းခံတာ ဘယ်မှာရှိလဲ" ဆိုပြီး လက်ဖြတ်တယ်။ နောက်ခြေဖြတ်။ "ငါသည်းခံတာ ဒီခြေလက်မှာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟဒယနုလ်မှာရှိတာ"။ ဘုရင်က ဖြတ်လို့ အားရတော့ တစ်ခါတည်း နင့်ခန္တီနဲ့ နင့် နေရစ်ဆိုပြီး ရင်ဘက် ခြေခွံကန်ပြီး သွားတယ်။ သွားလို့ အလောင်းတော်ရဲ့မျက်စိတစ်ဆုံးလည်းရောက်ရော မြေမျိုသွားတယ်။ ဒါ မကောင်းတဲ့ဘက်က ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးပေးတာ။

နောက်ကံတစ်မျိုးက ဥပပဋ္ဌဝေဒနီယကံ။ ဒုတိယဘဝမှာ အကျိုးပေးတယ်။ ဆိုပါတော့၊ ဘုန်းကြီး အကယ်၍ ဒီဘဝသေသွားလို့ ဒီနေ့တရားဟောတဲ့ကံက ဟိုဘဝမှာ အကျိုးပေးတယ်ဆိုရင် ဥပပဋ္ဌဝေဒနီယကံပဲ။ တရားနာတဲ့ ကုသိုလ်စေတနာတွေဟာ ဟိုဘဝမှာ အကျိုးပေးမယ်ဆိုရင် ဥပပဋ္ဌဝေဒနီယကံပဲ။

တစ်ခါ ဟိုဘဝမှာ အကျိုးမပေးဘူး၊ ပျောက်သွားသလား၊ ပျောက်မသွားပါဘူး၊ လိုက်တယ်။ အကျိုးမပေးရမချင်း လိုက်တယ်။ နိဗ္ဗာန် မရမချင်း အကျိုးပေးဖို့ အခွင့်ကြုံ

တဲ့နေရာမှာ အကျိုးပေးဖို့ရာလိုက်တယ်။ အဲဒါကို အပရိယဝေဒနီယကံလို့ခေါ်တယ်။ သုံးမျိုးရှိပြီနော်။

လုံးလုံးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အကျိုးမပေးတော့ဘူး။ ဒီဘဝမှာ အကျိုးပေးရမယ့်ကံကလည်း အကျိုးပေးခွင့်မရလို့ အလကားဖြစ်သွားတယ်။ ဒုတိယဘဝ အကျိုးပေးရမယ့်ကံကလည်း ဒီပြင်ကံတွေက အကျိုးပေးသွားလို့ သူမပေးလိုက်ရဘူး။ နောက်နောင် နိဗ္ဗာန်ရအောင် အကျိုးပေးဖို့ရန် ဆိုင်းငံ့နေတဲ့ကံတွေကလည်း ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားလို့ အကျိုးမပေးလိုက်ရတော့ဘူး။ အဲဒီကံကို ဘာခေါ်သတဲ့ဆိုတော့ အဟောသိကံ။ အဟောသိကံဆိုတာ ပါဠိစကား။ ကံကတော့ ဖြစ်ပြီးပြီ၊ ကံရဲ့အကျိုးတော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒါမျိုးကို အဟောသိကံလို့ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ တစ်ခါတစ်ခါ ပြောကြတယ်။ "နင်လုပ်တဲ့ ဥစ္စာက အဟောသိကံ ဖြစ်လိုက်တာ၊ နင်လုပ်မှဖြင့် တစ်လွဲချည်းပဲ၊ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ အဟောသိကံချည်း ဖြစ်နေတာပဲ" တစ်စွန်းတစ်စ သုံးနေတဲ့ ဥစ္စာဟာ ဒီအဓိပ္ပာယ်။

ဆောင်ရွက်ရာကိစ္စအလိုက် ကံအမျိုးမျိုး

ဒီပြင်ကံအမျိုးအစားတွေရှိသေးတယ်။ တချို့ကံတွေဟာ ဇနကကံတဲ့။ သူကိုယ်တိုင် အကျိုးပေးတယ်။

တချို့ကံက ဒီဘဝမှာဖြစ်ဖြစ် နောက်ဘဝမှာဖြစ်ဖြစ် သူကိုယ်တိုင်တော့ အကျိုးမပေးဘူး။ ဒီပြင်အကျိုးပေးတဲ့နေရာမှာ အထောက်အကူလုပ်ပေးတယ်။ ကုသိုလ်ကံတစ်ခု အကျိုးပေးနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီပြင် ကုသိုလ်ကံတွေက

အထောက်အကူလုပ်ပေးတယ်။ ဆိုပါတော့-ဘုန်းကြီးတို့ဘုရားလောင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေဖို့ရန် ပဋိသန္ဓေနေအကျိုးပေးတဲ့ကံ တစ်ကံ။ အဓိဝမ်းထဲလှလှပပ၊ မျက်လုံးလေးတွေ လှလှ ပပ၊ အသားအရေလေးတွေ လှလှပပဖြစ်အောင် အကျိုးပေးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကံတွေကတော့ ဥပတ္တမ္မကံ။ ထောက်ပံ့တဲ့ ကံတွေလို့ ခေါ်တယ်။

အကုသိုလ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ။ အကုသိုလ်ကံတစ်ခုက မကောင်းကျိုးပေးပြီဆိုမှ လူကိုယ်က အရပ်က ဆိုးဆိုး၊ အမေကတောင် မလွဲသာလို့ သူ့ထိန်းရတယ်။ ဘိုးတွေ ဘွားတွေက သိပ်အရေးမစိုက်ဘူး၊ ဟော ဘေးအကုသိုလ်ကံက ဝင်အကျိုးပေးနေတယ်။ သူ့ဖွားလာမှပဲ အိမ်တစ်ခုလုံးက စီးပွားချမ်းသာမတ်တူ၊ ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်။ အကုသိုလ်ကံ ဥပတ္တမ္မကံကမကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက ဝင်ထောက်ပံ့နေတာ။ သူ့ကို နှိပ်စက်ချင်တိုင်း နှိပ်စက်နေတယ်။

တစ်ခါ တချို့ကျတော့ကော အကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးနေပေမယ့်လို့ ကုသိုလ်ကံက ဝင်ပြီးအကျိုးပေးလိုက်တယ်။ ဆိုပါတော့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ခွေးဘဝဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ကံက လိုက်လာတယ်။ "လှလိုက်တာ ခွေးလေးက" လှလိုက်တာ ခွေးလေးက"နဲ့၊ ဟိုကတွေ့လည်း မွေးချင်တယ်၊ ဒီကတွေ့လည်း မွေးချင်တယ်၊ ခွေးဖြစ်ရတာက အကုသိုလ်ကံ။ အိမ်ရှင်တွေက စားသလို စားနေရတာက

ကုသိုလ်ကံ။

ကံဟုမူလ ဆိုသော်ငြားလည်း

ကံဟုမူလ၊ သမ္မုဒ္ဒတို့၊ ဟောပြသည်မှာ အရင်းသာ တည်း။ ဥစ္စာ ဘောဂ၊ ဇီဝိတနှင့်၊ သုခပွားရန်၊ ဤလူ့ထံ၌ ဉာဏ်ဝီရိယ၊ ပယောဂတည်း။

ကံတစ်ခုကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ လူ့ဘဝရောက်ကြပြီဆိုပါ တော့။ ဥစ္စာပေါ်အောင် စည်းစိမ်ချမ်းသာအောင် ကျန်းမာရေး နဲ့တကွ အသက်ရှည်လိုက်မလား။ ကံက အကုန်လုံးစီမံလိမ့် မပေါ့။ ဥစ္စာပေါ်အောင်လည်း ကံက စီမံမှာပေါ့။ ကျန်းမာ အောင်လည်း ကံက စီမံမှာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ကံတစ်ခုတည်းပဲ စီမံလိုက်တော့မလား။ ကံတစ်ခုတည်း ပုံပြီး ယုံကြတော့ မလား။

နတ်လောကကတော့ ကံတစ်ကံအကျိုးပေးထားလို့ရှိရင် ဘုံဝိမာန် စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့ အခြေအရံနဲ့ပြီးရော။ လူ့လောက က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဉာဏ်ရှိရတယ်၊ လိမ္မာရတယ်၊ အမြော် အမြင်ရှိရတယ်၊ အဆင်အခြင်ရှိရတယ်၊ သင်ကြားထားတဲ့ ပညာတွေကြောင့် အသိဉာဏ်ကျယ်ဝန်းလာရတယ်။ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာရဲ့ စာတွေကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကဓာတ်စာပေတွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် 'တဲ့အသိဉာဏ်တွေကိုသုံးပြီး စီးပွားရှာရ တယ်။

ဒါကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီး ပြောပြမယ်။ ဘုန်းကြီး ပညာသင်ကတည်းကိုက အထ မြောက်တယ်၊ နည်းနည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတွေ

ထဲမှာတော့ ထိပ်တန်းက အထမြောက်တယ်။ ဆရာသမား တွေက သိပ်ကောင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း ဆရာသမား တွေရဲ့ အလိုကျနေတယ်။ ကြိုးစားတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီး က အထက်တန်း ကျတယ်။ မနာလိုကြဘူး။

စာမေးပွဲတွေ အကုန်လုံး ပြီးသွားရော။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီး ဘာစဉ်းစားသလဲဆိုတော့ ငါကသာသနာ့ဝန်ကို စာပေနဲ့ ရွက်ဆောင်ချင်လို့ စာပေတွေကို သင်လာတယ်။ ငါ့ကို မနာလို လို့ဘေးကအပြစ်တွေ ပြောနေကြလို့ရှိရင် ငါ့လုပ်ငန်းဘာမှ အထမြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပြောကြတာ ဟုတ်မှာပဲ။ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တင်းတင်း။ ဒီတော့ စာတော့ တော် ပါတယ်။ မာနကြီးတယ်ပြောကြတယ်။ ဟုတ်မှာပဲနဲ့တူပါ တယ်။ စိတ်ကလည်း အခုထိ ခပ်ထက်ထက်ကိုး။ ဒါနဲ့ ဒီလိုဆို တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ မေတ္တာဘာဝနာတော့ ကြိုးစားဦးမှ ဆိုပြီးတော့ စိတ်ပါပါမပါ။ အဝေရာဟောနဲ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မှိုးနဲ့ပေါ့လေ။ မေတ္တာပို့တာပဲ။

ပို့လို့ တစ်နှစ်လောက် နှစ်နှစ်လောက် သုံးနှစ်လောက် ကြာတော့ မျက်နှာအနေအထား ပြောင်းသွားတယ်တဲ့။ သူတို့ ဘေးက ပြောကြတယ်။ စကား အပြောအဆိုလည်း ပြောင်း သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီနောက်ကျတော့ ဆက်ဆံလို့ အတော် ရတုန်တယ်။ တစ်ချို့တစ်လေလောက်သာကျန်တယ်။ အများ ပိုင်းကတော့ ဘုန်းကြီးကိုလက်ခံလာတယ်၊ ကျေနပ်လာတယ်၊ အလိမ္မာသုံးလိုက်တာ။ အလိမ္မာ ဘယ်ကရလဲ၊ စာထဲက ရတယ်။ မျက်နှာထားတင်းတယ်ဆိုတာ ဒေါသ မာနကြောင့်

မျက်နှာထားတင်းတာ၊ ဒေါသမာနကို မေတ္တာနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ခြုံမယ်ဆိုပြီးတော့ မေတ္တာဘာဝနာနဲ့ပြန်ပြီးဖြိုလိုက်တယ်။ ဒေါသလည်း လျော့သွားတယ်။ မာနလည်း အင်မတန် နည်း သွားတယ်။

ဘုန်းကြီးပြောလိုရင်းက အခုခေတ် ပညာတွေက အမှတ်တမဲ့နဲ့ အလိမ္မာမပါမှာ စိုးရတယ်။ ခေတ်ပညာရှိ တွေက ပညာရှိတယ်။ အမြော်အမြင်ရှိတယ်။ နားလည် တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာနကြီးနေလို့ရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဲဒီလို စသည်အားဖြင့်ပေါ့လေ။ အလိမ္မာရော၊ အမြော် အမြင်ရော၊ သင်ထားတဲ့ ပညာရော။ အဲဒီလိုစုံမှ လုံလောက် ပါတယ်နော်။ ငါပညာတတ်တယ်။ ငါ သင်ထားတဲ့ ပညာ ဟာ ထိပ်တန်းရောက်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ခုနဲ့ မလုံလောက် ပါဘူး။ တချို့ ဉာဏ်လည်း ကောင်းသားနဲ့၊ လုံ့လဝီရိယဟာ သိပ်အရေးကြီးတာပဲ။

တချို့ စီးပွားရှာတော့လည်း အမြော်အမြင်တော့ ရှိ ပါတယ်။ လုံ့လဝီရိယ မရှိတော့ သူများက ရောင်းလို့ဝယ်လို့ ပြီးပြီ။ သူက နောက်မှ သွားတယ်။ ရှေးကောင်းကောင်းက လည်း မရ။ ဒီတော့ လုံ့လဝီရိယရယ် ဉာဏ်ရယ်၊ အကူ အညီပါမှ ကံက အကျိုးပေးပါတယ်တဲ့။"

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကဘိဝံသ

၁၂။ ဆရာနန္ဒာသိန်းဝံ့ရဲ့ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း
ဒါဟာ ဆရာရဲ့ဟောပြောချက်တစ်ခုပါ။ အဲဒါကို
စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ
ဘေးနားမှာ အမြဲထားရတဲ့ အဖော်စာအုပ်အဖြစ် သိမ်းထား
မိပါတယ်။ အားတိုင်း ပြန်ဖတ်၊ ဖတ်တိုင်းကြည့်နဲ့၊ ဖတ်တိုင်း
အားတက်။

မဖတ်ဖူးသေးရင် ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘယ်လိုအကျိုးပြုခဲ့သလဲဆိုရင်
“လောကကောင်းဆိုး၊ ကံသုံးမျိုး၏၊ ကျိုးပြစ်ချိန်လျှာ၊ အမြင်ပါ
၍၊ မေတ္တာ မေ့၊ အမြင်ပြ၍၊ ဘဝခြေခံ၊ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့်၊
ဖန်တီးထားကြတဲ့အတွက်” ကဗျာအလှစာအလှတွေက
ကျွန်တော့်ဘဝကို အေးချမ်းအောင်၊ ကြည်နူးသာယာအောင်
လမ်းပြရွှေဆောင်ခဲ့ကြတာမို့ ယခုလိုကျေးဇူးတရားကို ထုတ်
ဖော်ပြရပါတယ် -

၁။ ၁၉၀၅ ခု ဂျိမ်း(စ်)လှကျော်ရေးတဲ့ မောင်ရင်မောင်
မမယ်မ

- ၂။ ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ဇော်ဟိတ် နဲ့ စုံထောက်ဦးစံစွား
၃။ နန္ဒရဲ့ သံနှင့်သွေး (၁၉၆၂)
၄။ ရန်ကုန်ဘဆွေ သေသော်မှတည်ဆောက်ကောင်း၏
၅။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် သူကျွန်မခံပြီ (၁၉၅၉)
၆။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် မုန်းရစ်လေဦး (၁၉၆၅)
၇။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ ခေါ်မည်
နိုင် (၁၉၆၄)

ဖန်မီးအိမ်ကဗျာ
၈။ တင်မိုး
၉။ ကြည်အောင်
၁၀။ ဇော်ဂျီ
၁၁။ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ
၁၂။ နန္ဒာသိန်းဝံ့ ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း
ဒီစာအုပ်တွေအကြိုက်ဆုံး အစွဲဆုံးဆိုတာနဲ့ မပြီးသေး။
ထွက်သမျှ ရေးသမျှ အကုန်မရမနေစရာဖတ်တဲ့ အကြိုက်ဆုံး
စာရေးဆရာတွေရှိပါသေးတယ်။ မြင်ရင် မနေနိုင်လောက်
အောင် ဖတ်ချင်တဲ့ အသည်းစွဲစာရေးဆရာတစ်ပါးလောက်
တင်ပြချင်ပါသေးတယ်။ မောင်တို့မယ်တို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။
(၁) ဇဝန (၂) ဓူဝံ (၃) ကြပ်ကလေး
(၄) သော်တာဆွေ (၅) နတ်နွယ် (၆) မောင်သက်နောင်
(၇) မောင်မိုးသူ (၈) မောင်ထွန်းသူ (၉) ဝင်းမောင်ထွန်း
(၁၀) မင်းသိင်္ခ (၁၁) မင်းလူ (၁၂) ဦးရွှေအောင်
အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို လူဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေး
ခဲ့ကြတဲ့ စာပေကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။
သက်ရှိထင်ရှားကတော့ မောင်မိုးသူနဲ့ မင်းလူ၊ ကျွန်တော်
အကြိုက်ဆုံး၊ မဖတ်ရမနေနိုင် သဘောအကျဆုံးဆရာတွေ
ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဆရာ မောင်မိုးသူက ဘာသာပြန်၊ ဆရာ
မင်းလူက ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်။
၁၃။ စာဖတ်ခြင်းက ဘာအကျိုးတွေ ရစေပါသလဲ
၁။ ဦးနှောက်အသိဉာဏ်ကို ဖွံ့ဖြိုးစေပါတယ်။
စာဖတ်ရင် ဦးနှောက်က သူ့အလိုလို အမြင်မကျယ်

ပါဘူး။ သုတစာပေက သတင်းပေးတယ်၊ အသိပေး
တယ်၊ အသိအမြင်ကျယ်စေတယ်။ အတွေးသစ်
နိုးကြားစေတယ်၊ အသိအမြင်ကျယ်စေတယ်လေ။
၂။ ရသစာပေက ခံစားမှုပေးတယ်၊ နှလုံးသားကို နူးညံ့စေ
တယ်၊ ရင့်ကျက်စေတယ်၊ စာနာတတ်စေတယ်၊ စိတ်
ကောင်း နှလုံးကောင်းဖြစ်စေတယ်။ နှစ်သက်မှုပေး
တယ်။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပေးနိုင်
ပါတယ်။
၃။ စာပေနဲ့ ပျော်မွေ့ရတာဟာ စိတ်ကိုအလွန်ချမ်းမြေ့
စေပါတယ်။ စာအုပ်စာပေတွေမှာ သုတစာပေရော၊
ရသစာပေရော မိမိခံတွင်းတွေ့ရာ၊ အရသာတွေ့ရာကို
ရှာဖွေပြီးဖတ်ပါ။
အချဉ်ကြိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် မန်ကျည်းသီးအစိမ်း
ချဉ်ပုံနဲ့ မန်ကျည်းသီးမှည့် ချဉ်ပုံမတူဘူး၊ သံပုရာသီးနဲ့
သရက်သီး၊ ရှောက်သီး ချဉ်ပုံမတူဘူး။ ဆီးဖြူသီးနဲ့ ရွေးသီး
လည်း ချဉ်တာတော့ ချဉ်တာပဲ၊ မတူကြဘူး။ ကိုယ့်လျှာ
ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ခံစားပြီးစမ်းသပ်ပါ။ ကြိုက်ရာဖတ်ပါ။
စကားပြေလည်း ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊
ဆောင်းပါး၊ ရသ စာတန်း၊ စာဆိုတာ စိတ်ကိုရေးတာပါ။
ကဗျာတွေလည်းဖတ်သင့်ပါတယ်။ ကဗျာလင်္ကာရေးပုံ၊
ပုံစံ၊ စနစ်အမျိုးမျိုးပေါ့။ ဒွေးချိုး၊ လေးချိုး၊ လေးလုံးစပ်၊
ရတု၊ ဘောလယ်၊ တေးထပ်၊ ခေတ်ပေါ်စသည်တို့ရှိမှာပဲ။
ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်၊ ကဗျာကိုသီချင်း၊ ပြောင်းလဲပြီးပုံသွင်း

ကြတာတွေရှိတယ်။ ရုပ်ရှင်မှာ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်က
နေတို၊ ပြောတို၊ အသေရုပ်ဖြစ်သွားပြီ။ စာပေဝတ္ထုထဲက
ဇာတ်လိုက်ကို စာဖတ်သူက အစားထိုးပြီး ခံစားလိုရတယ်။
ကိန်းသေ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ ဆိုတာထက် ကိန်းရှင် X, Y, (က)
(ခ) သဘောက ဟောဒီစာပေဝတ္ထုမှာ ရှိနေတယ်။ ဝတ္ထုရဲ့
အရသာက ပိုပြီးနက်နက်နဲနဲ ရင်ထဲစွဲငြိစေတာ အဲဒါကြောင့်
ပိုမိုကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ခံစားနိုင်လို့ပါပဲ။ စာပေရဲ့ အားသာချက်
ပေါ့။ Sympathy နဲ့ Empathy မတူဘူး။
နိဂုံး
အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိချင်တာမေးပါ။
ကျွန်တော် တတ်သလောက်မှတ်သလောက်ဖြေပေးပါမယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝကို လွှမ်းမိုးသော စာအုပ်များမှသည်
လူငယ်များဆီသို့ Intellectual Talk
ဟောပြောချက်မှာ အမေးအဖြေ (အနစ်ချပ်)
မေး-၁ ။ လူငယ်တွေ စာဖတ်နည်းလာကြတယ် ထင်
တယ်။ ဟုတ်ပါသလား။
ဖြေ ။ လူငယ်တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကာလထက်
ကြည့်စရာရှာရော၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊ အချိန်ဖြုန်းစရာ၊ ပို
ပေါများလာတာအားလုံး အသိပါပဲ။ အသံတွေ၊ အရုပ်
တီဗွီ၊ ဗီစီဒီ၊ ဂိမ်း၊ အင်တာနက်၊ ခေတ်မီအီလက်ထရော
ပစ္စည်းတွေရော၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေရော သိသာစွာ များ
လာခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်တာနက်မှာလည်း စာ
စာစောင်စာနယ်ဇင်းတွေ ဖတ်လို့ရပါတယ်။ တစ်ဦးချင်း

ရွေးချယ်တတ်မှုအရေးကြီးပါတယ်။

လူငယ်တွေ စုပေါင်းပြီး ဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကို စာဖတ်သင်းဖွဲ့ကာ ဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ကောင်းမွန်တဲ့ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတတွေကို ထပ်ဆင့်ဖြန့်ဖြူးဝေငှ၊ လောကကောင်းကျိုးကို မိမိဘဝမြှင့်တင်နေရင်း လုပ်ဆောင်ပေးကြမယ်ဆိုရင် လူ့အဖွဲ့ကအစည်းဟာသိသိသာသာ တိုးတက်လာပါတယ်။ လမ်းအလိုက် ရပ်ကွက်အလိုက် လူငယ်တွေ ကိုယ်တိုင်စုဖွဲ့ပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ စာဖတ် အသင်း၊ စာပေလေ့လာရေးအဖွဲ့လေးများ ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားသင့်ပါတယ်။ ကျေးလက်ကျေးရွာတွေမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကျေးရွာစာကြည့်တိုက်တွေ ယခင်ကထက် တိုးတက်များပြားနေပါပြီ။ စာကြည့်တိုက်အရေအတွက် ပါဝင်ရုံမျှသာမဟုတ်ဘဲ ခေတ်နဲ့အညီ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ စာနယ်ဇင်းများနဲ့ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်တဲ့ ထူးခြားတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေ ရရှိအောင် လှုပ်ရှားနိုင်ကြရင် ပိုကောင်းပါမယ်။

မေး-၂ ။ ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးတွေကို လူငယ်တွေဖတ်ရမှာလဲ။ ဖတ်သင့်သလဲ?

ဖြေ ။ ဘယ်သူတွေရေးတဲ့ ဘယ်စာအုပ်တွေဆိုတာ မျိုးကို ချက်ချင်းတော့ အဖြေမမေးနိုင်ပါ။ ရုတ္တရက်ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတာ တင်ပြရရင်တော့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစာရေးဆရာတွေ ရေးတာတွေကိုတော့ တွေ့ရင် ဖတ်ကြည့်စေချင်တယ်။ မုချအကျိုးရရှိမှာပါ။

ဝီမိုးနင်း၊ တက်တိုး၊ သက်လုံ၊ ဒေါက်တာ ကျော်စိန်၊

ဒေါက်တာ ချစ်စံဝင်း၊ ဒေါက်တာ သိန်းလွင်၊ ဒေါက်တာ မောင်ဝင်း၊ မောင်ခင်မင် (ခန့်ဖြူ) အောင်သင်း၊ ဦးခင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)၊ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညို၊ မိုးလှိုင်၊ ကိုတာ၊ ကောင်းသန်း၊ ဦးသိန်းလွင် (အင်္ဂလိပ်စာ)၊ ဖေမြင့်၊ ဆရာမိုး (Follow Me)၊ ဟိန်းလတ်၊ ချစ်ဝင်းညွန့်၊ ညွန့်ဝေမိုး၊ မင်းဗထူး၊ ဦးလှမင်း၊ ကြည်မင်း၊ ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)၊ ညီညီနိုင်၊ မင်းလူ၊ စသည်...။

မေး-၃ ။ ဆရာကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာထဲမှာ မပါသေးပေမယ့် ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ အသည်းစွဲစာရေးဆရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဥပမာ-မောင်သာရနဲ့ ငြိမ်းကျော် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီစာရေးဆရာတွေရော ဆရာက မကြိုက်ခဲ့ဖူးဘူးလား?

ဖြေ ။ မေးပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အချိန်နာရီဝက်လောက်အတွင်းမှာ ခြုံငုံမိအောင် တင်ပြရတော့ ပြောရောတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖြည့်စွက်ဖြေကြားခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ မောင်သာရနဲ့ ငြိမ်းကျော်စတဲ့ ဆရာသမားများရဲ့ ဝတ္ထုများဟာလည်း အရေးအမှူးစွဲလန်းစေခဲ့ပါတယ်။ အယူအဆ အတွေးအမြင်မှာ လွှမ်းမိုးမှုလည်း ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာမောင်သာရတို့ ဆရာငြိမ်းကျော်တို့ ရေးအားကောင်းခဲ့စဉ်က အပြည့်အဝဖတ်ရှုအားပေးခဲ့ကြတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ပါတယ်။

စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်းဆွေးနွေးပေးကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရော ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြတဲ့ လူကြီးမင်းများအားလုံးကို

ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ထပ်မံအစီရင်ခံအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ လူငယ်များရဲ့ အနာဂါတို့ကို ကျွန်တော်အများကြီးမျှော်လင့်အားထားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုလေးစားချစ်ခင်ရတဲ့ စာရေးဆရာကြီး မောင်ထင် တစ်ခါက ရေးဖူးခဲ့တယ် -

“ကျောင်းဆရာသည် စာသင်သားတပည့်လူငယ်များ၏ အသိပညာဖွံ့ဖြိုးရေးကို တာဝန်ယူရဘိသကဲ့သို့ စာရေးဆရာဆိုသူမှာလည်း လူထုတစ်ရပ်လုံး၏ အသိပညာဖွံ့ဖြိုးရေးကို တာဝန်ယူရပါလိမ့်မည်။”

မောင်ထင် (၁၉၀၉-၂၀၀၆)
၁၉၈၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မိတ္ထီလာမဂ္ဂဇင်းမှ

ဘယ်စာအုပ်တွေ ဖတ်ရမှာလဲလို့ မကြာခန့် လာလာမေးကြတာကြောင့် ကြုံကြိုက်တုန်းမှာ ကျွန်တော်ဖြေပါရစေ၊ စာပေဝါသနာပါတဲ့ လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ် -

- ဖတ်စေချင်သောစာအုပ်များ
- ၁။ ကြေးသား (ဘာသာပြန်) ရက်တစ်ရာဝတ္ထု ရေးနည်း
- ၂။ ကျော်အောင် ဝန္တဝင် ၁၀
- ၃။ ကျော်ထွန်း၊ ဦး(ကြီးကြပ်) မြန်မာစာအညွှန်းပေါင်း ကျမ်း

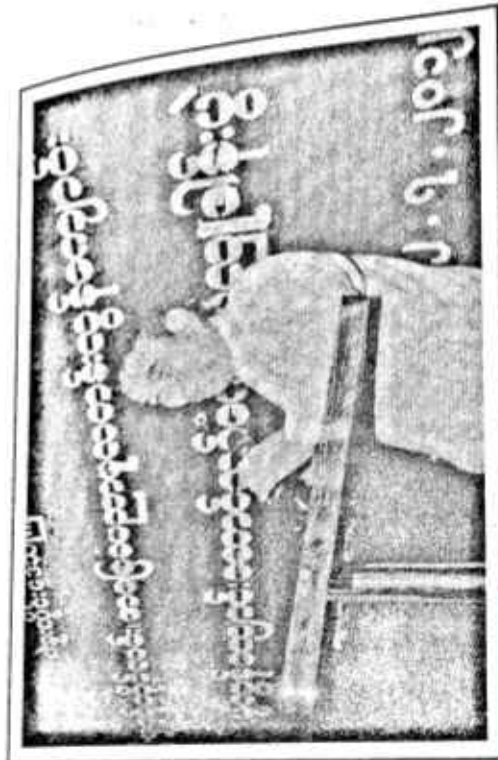
- ၄။ စာနယ်ဇင်း(ဗဟို)
- ၅။ ဇော်ကျော်
- ၆။ ဇော်ဂျီ
- ၇။ ဇော်ကျော်၊ မင်းသုဝဏ်
- ၈။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
- ၉။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၀။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၁။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၂။ တက်တိုး
- ၁၃။ တင့်တယ်
- ၁၄။ တိုက်စိုးနှင့်မင်းယုဝေ
- ၁၅။ ထွန်းဖေ၊ ဦး
- ၁၆။ ထွန်းမြင့်၊ ဦး၊ ဒဂုန်
- ၁၇။ ဝီမိုးနင်း
- ၁၈။ ဖေမြင့်
- ၁၉။ မမိုးမြေ
- စာရေးနည်းလမ်းညွှန်
- ဝတ္ထုရှည်စာတမ်းများ
- ရသစာပေအဖွဲ့၊ ရသစာပေနိဒါန်း
- စာပေလောက
- စာရေးချင်သူများသို့
- ခပ်သိမ်းကလေး၊ ချစ်သောသားတည့်
- စွန့်ခွာရသည့် နေ့ညများ
- ဝတ္ထုရှည်ဟူသည် စာတမ်း
- ဘဝနှင့်စာပေ
- စာရေးလိုသော်
- စာဆိုနှင့်သုတေသီ
- မြန်မာစာအတ္ထုပ္ပတ္တိ
- အကျဉ်း
- ပါဠိသက်ဝေါဟာရအဘိဓာန်
- ကလောင်နှင့်ငွေရ
- နာမည်တစ်လုံး ရမလာ
- ခင်တုန်းက
- ဝတ္ထုရှည်သဘောတရား
- ဝတ္ထုရှည်အတတ်ပညာ

- ၂၀။ မလိခ မြန်မာစာပေအဘိဓာန် အတွဲ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄
- ၂၁။ မလိခ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းအတွဲ ၁ မှ ၆
- ၂၂။ မင်းသုဝဏ် ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်
- ၂၃။ မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ) လူတိုင်းအတွက် အသုံးပြု မြန်မာစာ
- ၂၄။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) လမ်းနှင်းရိုးကြီး
- ၂၅။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) စာပေသမုဒ္ဒရာ၌ လတ် ပစ်တူးခြင်း
- ၂၆။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာ ချုပ်ပုံလွှာ
- ၂၇။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) ရုံးသုံးမြန်မာစာ ရေးနည်း
- ၂၈။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) စကားပြေသဘောတရား၊ စကားပြေအတတ်ပညာ
- ၂၉။ မောင်ဆုရှင် စာရေးနည်း စာတည်း ပြတ်နည်း (Proof Reading)
- ၃၀။ မောင်ထင် တမ္မဒ္ဒ စာပေအညွှန်း (ပေါင်းချုပ်)
- ၃၁။ မောင်ထင် ဝတ္ထဝင်သံဒိပ်

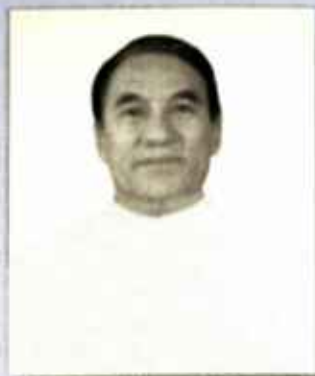
- ၃၂။ မောင်ထင် ပုဂ္ဂလအဘိဓာန်
- ၃၃။ မောင်သုတ၊ မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ) စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
- ၃၄။ မြသန်းတင့် (ဘာသာပြန်) စာရေးခြင်း အတတ်ပညာ
- ၃၅။ မြန်မာစာအဖွဲ့၊ မြန်မာစကားပုံများ
- ၃၆။ မြန်မာစာအဖွဲ့၊ မြန်မာဆိုရိုးစကား
- ၃၇။ မြန်မာစာအဖွဲ့၊ မြန်မာသဒ္ဒါ
- ၃၈။ မြန်မာစာအဖွဲ့၊ မြန်မာအဘိဓာန်အကျဉ်း ချုပ် (အတွဲ ၁ မှ ၅)
- ၃၉။ ရန်ကုန်ဘဆွေ သီကုံးပန်းသွင်၊ ရေးဖွဲ့၊ ချင်သော်
- ၄၀။ ရန်ကုန်ဘဆွေ ပန်းသွင်သီကုံး၊ ရေးနည်း ထုံးကား
- ၄၁။ လှဘော၊ ဒေါက်တာ ပညာပါရမီ
- ၄၂။ လှဘော၊ ဒေါက်တာ အတွေ့အကြုံ၊ အဆုံးအတွေးနှင့်အတွေးအမြင်
- ၄၃။ ဝင်းငြိမ်း နှစ်ကြောင်းရေး တစ်ကြောင်း ခြစ်
- ၄၄။ သုခ သုခမှတ်စု
- ၄၅။ သူရိယကန္တိ ဝတ္ထုရေးလိုသော်
- ၄၆။ သော်တာဆွေ ဝတ္ထုရေးနည်း၊ ဇာတ်ကောင် မွေးနည်း

- ၄၇။ အောင်သင်း အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတိုများ
- ၄၈။ အောင်သင်း နှင့် ရှင်းပြချက်
- ၄၉။ ဦးဖေမောင်တင် ဝတ္ထုရေးရာဆောင်းပါးများ
- ၅၀။ ဦးဖေမောင်တင် မြန်မာဝါကျဖွဲ့ထုံးကျမ်း
- ၅၁။ ဦးရွှေအောင် မြန်မာစာပေသမိုင်း
- ၅၂။ ဦးဝန် ရသစာပေ၏ရသ
- ၅၃။ ဩဘာသာဘိဝံသ၊ အရှင်၊ သုတေသန သရုပ်ပြ အဘိဓာန်
- ၅၄။ ဆုံးမစာပေါင်းချုပ် (စိတ် ကူးချီချီ)
- ၅၅။ မြန်မာနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ(၂၀၀၈)

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)
၂၅-၁၀-၂၀၁၂

ဦးဖေမောင်တင် (စိတ်ပညာ) ဝိသုဒ္ဓိသမ္မာဓိ

ဆရာ ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

- ၁။ ဖခင် အလယ်တန်းပြဆရာ ဦးမာတင်နှင့် မိခင် ဒေါ်အေးသ တို့က ချောက်မြို့နယ်၊ ကြီးနီကျေးရွာ၌ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၆ရက် တနင်္လာနေ့ မွေးဖွားသည်။ ငယ်နာမည်မှာ မောင်ချစ်နိုင်။ ကြီးနီ အလက၊ ချောက် အထက (၁) တို့တွင် အခြေခံပညာ သင်ယူသည်။ အဆင့်မြင့်ပညာကို မန္တလေးဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (စိတ်ပညာ) (၁၉၇၀) ရရှိပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ အသုံးချစိတ်ပညာ (စစ်ဆေးရေး)ဘွဲ့လွန်သင်တန်း အောင်မြင် ခဲ့သည်။
- ၂။ တပ်မတော်အရာရှိအဖြစ် ခုလရ(၄၁)၊ ခရ(၁၁၄) ဗရမ၊ ဥစတ၊ မြဝတီစာပေတိုက်တို့မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ စစ်မှုထမ်း ကောင်း တံဆိပ် (၁၉၉၇) ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ “ စီမံထူးချွန် တံဆိပ် (ပထမဆင့်)” ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။
- ၃။ စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများရေးသားသည်။ “ချစ်လို့